

Chương 3

Có Tôi Đây

Nhãn hiệu mui phommi Secret dành riêng cho thương hiệu Béc M sau khi thử nghiệm trên da người thành công chính thức đi vào sản xuất. Thời điểm then chốt này, TTT công bố tin tức về người nhân sự. TTT Thanh chấp nhận xin chức giám đốc quản lý sản phẩm, bổ nhiệm thành lập cho riêng nhãn hiệu Secret, toàn quyền trách nhiệm và liên quan đến Secret.

Công ty mới khởi nghiệp đi vào Secret. Bên ngoài thì TTT Thanh bắt giáng chức, trong tay không còn thực quyền, nhưng thực ra cô ta vẫn nắm quyền có tính chất thách thức thì điểm mới, khi đứng trong công ty luôn oán giận oán non, đây là một trạng thái có tính ám ảnh của TTT n Phu, nhằm tạo ra TTT Thanh trở thành người thất bại công ty.

Ngay khi, Viên Linh cũng phải trả giá vì hành động nông nổi của cô. Cô bị bắt phải trách Nhã Nhan, nhãn hiệu đang bắt công ty sụp đổ.

Lâu rồi Viên Linh không về nhà làm việc cô cũng nghe nói chuyện cô khi nghe thông báo sản phẩm nhân sự. Viên Linh còn tưởng cô sẽ không ngừng tranh cãi với bà. Kết thúc Viên Linh hiểu chuyện, mâu thuẫn và chiến tranh trong gia đình cũng xuyên suốt ra khi cô vô cùng chán ghét. Không ngày nay, khi gặp gỡ cho cô, người bà Viên rất bình tĩnh: “Viên Linh, con cần yên tâm tiếp quản Nhã Nhan, mẹ sẽ trợ giúp con”. Bà Viên không cần nhần, tác giả khi Viên Linh vô cùng kính trọng.

Vài ngày sau, công ty tổ chức hội thảo công bố thành quả, Viên Linh nhận được thông báo tham gia, cô tưởng tượng TTT n Phu gặp cô. Lúc vào phòng họp, ngoài mặt sự công nhận, TTT Thanh cũng có mặt, Viên Linh càng chần chừ suy đoán về mình.

Nhưng khi cuộc họp bắt đầu, TTT n Phu vẫn không xuất hiện. TTT Thanh ngồi bên cạnh ghế chủ trì, không ngừng nhìn người. Đã quá thời gian cuộc họp bắt đầu vài phút, cô ta đành quay lưng thì ký sự mặt của TTT n Phu là thư ký Lưu, cũng là người đứng ra tiếp đãi hội thảo ngày: “Bà cháu lúc nào mới đến?”.

Vừa mặt của thư ký Lưu hết sức lạnh. Bà vẫn lên tiếng, của phòng họp vắng vẻ tự nhiên mở toang. Viên Linh bắt giác quay lại phía cửa. Người đi vào là mẹ cô.

Thư ký Lưu luôn tránh ánh mắt nghi hoặc của TTT Thanh. Lúc này, bà Viên đi vào vị trí chủ trì. Thấy bà Viên gật đầu, thư ký Lưu tuyên bố: “Mình đi tắt trung ương, cuộc họp bắt đầu”.

Viêm Lăng kinh ngạc không kém T T Thanh. Cô còn chưa tiêu hóa nỗi niềm vì cảm xúc tự nhiên xuất hiện khi nhìn ông, bà Viêm đã lên tiếng: “Thành thật xin lỗi quý vị, tôi nhớ ký Lư thay tôi tri ân và cảm ơn ông lớn này là mục đích chính thức nói rõ một sự chuyển. Nhiệm vụ của tôi không quan tâm đến việc kinh doanh của công ty, bây giờ tôi chỉ cần nhúng tay vào, mong các vị đừng thất vọng!”.

Viêm Lăng chưa bao giờ chứng kiến biểu hiện nghiêm túc của bà Viêm như lúc này.

Một lúc ông lớn luôn đứng về phía bà Viêm là chú Trần lập tức lên tiếng: “Không có gì phải ngại. Tuy nhiên nay T T phụ nhân không can thiệp vào việc kinh doanh của công ty như ông bà là nhân viên của công ty, hoàn toàn có quyền phát biểu”.

“Nói đúng”.

Bà Viêm mỉm cười. “Dù sao tôi cũng là nhân viên danh chính ngôn thuận của T T”.

Nói xong, bà quay mặt về phía T T Thanh. Cô cúi đầu né tránh.

Bà Viêm tiếp tục hỏi về các công việc trong phòng kinh doanh. “Các vị đừng trách tôi nói như vậy vì tôi khó nghe. T T và Phu trách nhiệm đưa vào mối quan hệ với Viêm gia chúng tôi một loạt dự án cần nghiên cứu ngay hôm nay, đây là sự thật không ai có thể phủ nhận. Lúc sinh thời, bố tôi từng nói: giúp người khác không phải trông mong người ta báo đáp, nhưng làm người dù sao cũng nên tuân theo quy luật, các vị nghĩ có đúng không?”.

Bà Viêm nói thêm một câu này, các công việc cũng ít khi xảy ra.

Thấy các công việc trầm ngâm, bà Viêm nói tiếp: “T T và Phu cho rằng Viêm Lăng thích hợp tiếp quản Nhã Nhan, tôi không phải là người quyết định này. Vì tôi phải biết Nhã Nhan là nhân viên ưu tiên của công ty, giúp công ty một loạt dự án tiềm năng, vậy mà bây giờ lại bị rút khỏi thị trường, bỏ chi phí dự án chuyển nhượng sang người khác. Công việc của các vị này, đều là nguyên nhân công ty mất đi không ít công sức vào công ty, khi đã hết giá trị thì đừng đi bán ách bay. T T và Phu làm vậy, khác nào qua cửa rút ván?”.

Các công việc có người đi tán thành, có người trao đổi bằng ánh mắt. Sau đó, một người đi lên nói: “T T phụ nhân, có chuyện gì xin bà nói thẳng, chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ trong khả năng của chúng tôi”.

Bà Viêm mỉm cười thay lời cảm ơn, sau đó đi ra hi vọng cho thấy ký Lư.

Thấy ký Lư rút ra một tập tài liệu, bà Viêm đi thích: “Một số nhân viên mới nhúng tay nên cần coi trọng. Đây là án tôi đã nghiên cứu Nhã Nhan, bao gồm phân tích thị trường, nhân viên và thị phần của Nhã Nhan... Viêm Lăng vẫn còn trẻ, sau này con bé gặp khó khăn gì trong việc tiếp quản Nhã Nhan, mong các vị đừng quên giúp đỡ”.

Phòng họp nh nh r vào bu không khí tnh l ng h i lâu... Các công tr m ngâm cần nh c thi t h n. Cu i cùng, b n h l n l t ký tên vào khung ý ki n trên bàn án.

Bà Viêm hài lòng ng d y, v y tay ra hi u Viêm L ng t u n cu i ng i im l ng m t góc i n bên bà. Viêm L ng ch n ch vài giây m i nhúc nhích. Hai m con k tr c ng i sau r i kh i phòng h i ng h .

n bãi xe, bà Viêm rút i n tho i di ng ã c i u ch nh sang ch im l ng. Có m i m y cu c g i nh . Ngay lúc ó l i có cu c g i n, bà li n nghe máy tr c m t con gái.

T T n Phu nghe phong thanh bà ã n công ty, hét lên trong i n tho i: “M t ng i àn bà nh bà thì hi u gì ch ? úng là gi trò b y b !”.

Bà Viêm v vai Viêm L ng. “Con c i làm i!”.

T T n Phu nói r t l n ti ng, Viêm L ng nghe rõ m n m t. Cô h t nhìn chỉ c i n tho i trong tay bà Viêm l i nhìn m mình, cu i cùng, cô không lên ti ng, quay ng i i vào thang máy.

Bà Viêm lên xe, m m c i. Bà dõi theo bóng l ng con gái b ng ánh m t kiên nh. “Ít nh t tôi bi t, vì con gái tôi, tôi có th làm b t c i u gì”.

D i s thuy t ph c c a bà Viêm, các công l n u thông qua ngh quy t ng h Nhã Nhan. Ch t ch h i ng qu n tr T th T T n Phu cu i cùng ành ph i ký tên vào b n án. Nh v y, Nhã Nhan và Secret c phân b chi phí ut nh nhau.

Nh ng do thái kiên quy t c a T T n Phu, các công u nh t trí, hai nhữn hi u ch c rớt v n s n xu t t ng ng, còn nh ng v n liên quan n dây chuy n s n xu t, m ng l i tiêu th , ut qu ng cáo... s không gì ng nhau mà c quy t nh b i tình hình tiêu th . S n ph m nào chi m th ph n cao h n, s n ph m ó s nh n c nhi u s ng h h n.

Hi n t i, Nhã Nhan ch chi m th ph n vô cùng nh bé trên th tr ng, i u ó có ngh a là, ngoài v n s n xu t, Nhã Nhan không c h ng b t c u tiên nào c a công ty. Viêm L ng ph i ích thân t o đ ng m t i ng nhân viên. Cô ph i đ a vào b n thân và i ng nhân viên c a mình tranh giành th tr ng v i các s n ph m khác. i u này khi n ng i m i i làm nh Viêm L ng c m th y r t phi n não. May mà cô không thi u ti n, khi không th s đ ng ng i c a công ty, cô có th thông qua công ty “s n u ng i”, m i nhân tài v làm vi c v i m c l ng cao.

Quá trình nh v l i s n ph m, thay i hình th c, m u mã... không ph i ngày m t ngày hai là xong, nh ng nhi u ti n c ng là m t l i th , có th rút ng n th i gian.

Tr c ây, Nhã Nhan c chi m th tr ng kem đ ng da m t. th i i m hi n t i, các lo i kem đ ng da c b n và kem b o v m c sâu có c h i phát tri n r t l n. Chính vì v y, ngay sau khi ti p qu n Nhã Nam, vi c u tiên

Viêm Lũng thì nên hành là ký hợp đồng nghiên cứu các sản phẩm kem dưỡng da cơ bản, kem chống nắng, tinh dầu, kem dưỡng da toàn thân...

Nhưng mặt yếu tố quan trọng không phải có tiền là xong, đó là mong muốn tiêu thụ. Các nhãn hiệu lớn đều có nhà phân phối riêng. Mặt người làm như Viêm Lũng muốn tiếp cận thị trường thì khác, thật không dễ chút nào.

Một tháng sau đó là tháng bận rộn nhất trong cuộc đời Viêm Lũng. Cô và nhóm của cô không ngừng họp hành, thảo luận phương án, gửi báo phương án trình, lập lịch phương án mới... Nhưng mặt nhãn hiệu nổi tiếng thì tranh giành thị trường với các nhãn hiệu đang có sẵn, quá thực khó nhai hái sao trên trời.

Lịch làm việc căng thẳng, lịch trình phương án không có tính khắt khe. Cuộc cùng Viêm Lũng không kịp chờ đợi, ném tập tài liệu sang một bên, thả người vào thành sofa, thở dài.

Nhóm của Viêm Lũng làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm, khi thấy công việc của mình hóa thành bong bóng, ai nấy đều ra thất vọng. Tuy nhiên, họ công nhận thông cảm với tâm trạng của Viêm Lũng nên an ủi cô: “Giám đốc Viêm, phương án tiêu thụ này không khắt khe, chúng ta có thể tìm cách khác, kiếm tiền công sức có bị sao đâu”.

Viêm Lũng công nhận tình hình này càng có thể cách than vãn hơn cô, cô liền thu lại vẻ mặt cau có, miễn cưỡng với các công việc. “Mình hiểu tình hình của bạn, hôm nay mình nghỉ ngơi một chút. Cuộc họp kết thúc!”.

Các công việc thu dọn, dọn dẹp phòng họp. Thấy Viêm Lũng vẫn còn ngồi đó, gửi tay bóp trán, mặt người hơi: “Giám đốc Viêm, cô chưa sao?”.

“Mình nghỉ ngơi một chút, tôi còn chút việc cần giải quyết”.

công việc gấp rút, lúc ra ngoài không quên đóng cửa giúp cô.

Phòng họp trở nên vô cùng yên tĩnh, Viêm Lũng mệt mỏi rã rời. Thấy ra công việc có việc cần giải quyết mà cô cần lịch làm việc miễn cưỡng miễn cưỡng.

Thật là mệt mỏi, công việc sắp xếp trở thành những hiểu lầm trong ngành marketing, bây giờ là người tài giỏi. Nhưng lúc của cô không bằng mặt phần mềm thì TTTN Phú, cô không thể vượt qua thì có thể cách gì coi thì ông?

Viêm Lũng đang chìm đắm trong suy nghĩ, của phòng họp bỗng mở toang. Viêm Lũng nghe thấy tiếng động, cô không muốn nghĩ khác, công việc là công việc nhìn thấy bằng chứng chán nản của mình, vì vậy cô vội nghĩ thì người, lịch làm việc lịch lịch.

Một ly cà phê nóng được rót vào tay Viêm Lũng, cô công việc, miễn cưỡng. “Sao vẫn chưa sao...”.

Viêm Lãng lập tức ngẩng đầu.

Tống Úc Nam ngẩng đầu chỉ về phía bên cạnh Viêm Lãng trố mắt ánh mắt ngơ ngàng cả cô. Lúc này Viêm Lãng mới có phản ứng. Cô liếc nhìn, bất chợt mặt nàng y trang trong giây lát, thì dài rình phẩm trà phê.

Tống Úc Nam thả nàng vào thành ghế một cách lười nhác, nhìn cô chằm chằm. “Đạo này em thì nghĩ thế nào?”

“Sao anh biết?”

“Trông em xuê rớt thôi!”

Viêm Lãng trừng mắt nhìn anh vẻ nghi ngờ, tay lên sạm mặt. Có lẽ do thế nên cô trở nên hắc hác, tiu tui. Hành động cả cô khi nhìn Tống Úc Nam lúc trước. “Tôi nói đùa, em vẫn xinh như thế thôi.”

Lúc này, vẻ mặt Viêm Lãng mới dịu đi, cô không lên tiếng, chỉ im lặng thì thầm phê. Tống Úc Nam thấy cô tài liếc cô lên xem.

Bình thường, bỗng nhiên cả Tống Úc Nam rớt nhiên nhìn ánh mắt anh có khi nhìn thẳng vào, Viêm Lãng đã sạm mặt như máu. Muốn tìm hiểu con gái Tống Úc Nam, tuy thì không thể nhìn vẻ ngoài, mà cần hiểu ánh mắt anh. Vào giây phút này, Viêm Lãng có thể chắc chắn có lẽ cho mình thì ánh mắt y. Cô lập tức bực cả phê xuông bàn, ngẩng đầu nhìn. “Anh có ý kiến gì hay không?”

Tống Úc Nam óng tay tài liếc, khoanh hai tay, vể chân chằm chằm nhìn. “Việc này vẫn phẩm Nhã Nhan cả em không?”

Viêm Lãng lập tức sạm mặt.

Nếu là thế này, Viêm tiu thì như thế này, phỉu miệng. Còn bây giờ, cô lập tức đi xuống tâm trạng, ghé sát Tống Úc Nam như một học sinh khiếm tốn có tinh thần cuồn cuộn. “Không biết gì?”

“Mình tôi làm tham mưu thôi!”

Thấy Tống Úc Nam nhíu mày bên lông mày, Viêm Lãng biết mình lại bị con cáo già này nắm thóp. Nhưng đây là tình huống nói chuyện bình thường, mà Viêm Lãng hiểu rõ thế nào cả Tống Úc Nam hẳn ai hiểu. Cuối cùng, ngẩng đầu thì phải có thể là cô. “Anh muốn gì?”

“Không biết gì”. Tống Úc Nam cười liếc xuông môi Viêm Lãng rớt nhanh liếc nhìn vào mặt cô. “Mặt thì hôn là...”

Tống Úc Nam thả Viêm Lãng sạm mặt do đó học trò trừng mắt nhìn mình, không ngờ, cô lập tức nhào lên, túm cả vể cả anh, hôn chằm chằm cái, sau đó, cô buông cả vể. “Anh nói đi!”

Tống Úc Nam nhìn ưu tiên bằng ánh mắt này đã, bất giác ngây ngất, hít thở liên tục hôn chằm chằm nhìn cô gái trẻ nói: “Em không nên tập trung tâm vào “làm đẹp” mà cần “làm giàu”.”

Viêm Lông chau mày. “Ông vòng vo tam quốc này, Tống giám đốc!”.

Chắc cô gái là một vị trí rất thú vị, Tống Úc Nam tất nhiên không bỏ qua cơ hội. Nghe giọng nói, anh mỉm cười nói: “Nhã Nhan có thể làm kem dưỡng da mà em hãy tập trung vào marketing đó, ông bị nó trở thành nhãn hiệu thì phải tìm các nhãn hiệu khác của Thế Giới. Em muốn bị Nhã Nhan trở thành nhãn hiệu toàn diện, tất nhiên không thể thiếu sự phân bố và các kênh hay kem dưỡng da... Có ý, nhưng thế này chỉ có thể tác động “thêu hoa trên gương mặt” mà thôi. Giống như khi nhắc đến Estée Lauder, người tiêu dùng sẽ nghĩ đến sự phân bố nào của nhãn hiệu này ưu tiên? Như công ty Shiseido⁽²⁾, sự phân bố ưu tiên người tiêu dùng nghĩ đến là gì?”

Viêm Lông chìm đắm trong lời nói của Tống Úc Nam, sự cảm động trên nên ngỡ ngàng. “Sau đó thì sao?”.

Tống Úc Nam chỉ nhìn cô mà không nói tiếp. Viêm Lông im lặng chần chừ, như ngơ ngác nhìn người đứng trước mặt cô. Lần này anh không cần che giấu, cả tay vuốt ve môi Viêm Lông rồi nâng cằm cô. “Nhìn hôn vào mắt em...”.

Chàng nói hết câu Tống Úc Nam đã phớt lờ môi xuống môi Viêm Lông.

Viêm Lông ép bản thân không suy nghĩ về việc tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh phải “bán thân”? Cô cố gắng chuyển sự chú ý sang chuyện khác, ví dụ như, tại sao kẻ thù thân của anh lại tùy tiện như vậy...

Sau một hồi hôn ngỡ ngàng, Tống Úc Nam mỉm cười thả lỏng đôi bàn tay đang gầy Viêm Lông. Thấy Viêm Lông vẫn còn thờ thẫn, anh cúi xuống hôn vào môi dưới cô rồi nói: “Em nghĩ lúc nào cần mua một đôi mắt kính là bé ngay, cần làm tất cả sự phân bố kem dưỡng da mà tôi đã nhắc tới tính lâu dài”.

Viêm Lông không biết liệu mình có thể đi tiếp tục vào làm kem dưỡng da mà không, nhưng ánh mắt kiên nhẫn của chàng khiến cô đi đến tận tâm sự cho cô. Dù nghĩ cô đã bị anh thuyết phục.

Tống Úc Nam dường như có thể nhìn thấu Viêm Lông. Chưa kịp mở miệng hỏi, cô vội vàng nói thì anh cười phá lên: “Khi nào làm xong dự án, em hãy tìm một người”.

“Ai đó?”.

“Linh”.

Linh...

Như cái tên này, Viêm Lông lại bị cuốn hút. “Anh tưởng chúng tôi chỉ cần tìm anh ta thôi? Tôi nghĩ cho thấy kẻ của anh ta không biết bao nhiêu lần, ưu

không h n g p c. L i công t còn nói b n tr m công nghìn vi c, không có th i gian tí p chúng tôi”.

Là con trai c nh t c a L Minh ình, ng i sáng l p ng th i là CEO ng nhi m c a t p oàn Minh ình, L Chinh qu th c có t cách kiêu c ng. V i m này, Viêm L ng không có b t c th c m c nào. Cô ngh , n u có th a Nhã Nhan vào h th ng bách hóa và trung tâm th ng m i c a Minh ình trên toàn qu c, cô s không c n lo u ra c a s n ph m. Vì v y, cô ã s m chu n b tinh th n cúi u h gi ng, nh ng tính toán hay n m y c ng vô d ng. n t n bây gi , cô v n ch a g p c L Chinh.

B c đ c tích t trong lòng bao ngày nay, hôm nay tìm c i t ng trút, Viêm L ng ng nhiên không b qua c h i than th . Cô v a nói v a t v m c.

Viêm L ng oán dắng v c a cô bây gi nh t nh gi ng h c sinh ti u h c ang mách l o v i th y cô, ch c s b T ng Úc Nam c i nh o, không ng anh ch t ra ng c nhiên, ánh m t lóe lên tia tán th ng. “Không t i, em có th ngh ra chiêu l i d ng m ng l i c a Minh ình, c ng coi nh tr con đ đ y b o”.

Không bi t ây là l i khen hay châm ch c cô n a. Viêm L ng d u môi, th l ng ng i, t a vào thành gh .

T ng Úc Nam c m th y Viêm L ng v a luy n c chút b n l nh không th hi n c m xúc ra m t, nh ng ngay l p t c b cô phá h ng. Anh l c u b t l c. “Em ng có c ng nh c nh v y! N u ã không th h n anh ta qua th ký thì em hãy tr c tí p i g p anh ta”.

“Anh b o tôi s ng ch t ph i bám l y anh ta?”. Viêm L ng nh n m t, nhúu mày.

“Ch có gi b làm “cháu” tr c, sau này em m i có th làm “ông”.”

Viêm L ng khinh th ng câu nói ó, cô ng ng u, nh ch mép v i T ng Úc Nam. “Th t ng i quá, T ng giám c. T nh n l n tôi ch a t ng h c k n ng gi làm cháu, tôi không bi t”.

“R t n gi n, cho dù i ph ng nói gì, làm gì, em th m ch i r a t tông m i tám i c a anh ta c ng không sao, nh ng b ngoài em v n ph i t ra úng m c, luôn ghi nh m c ích c a em, c g ng gi n c i trên môi...”.

Lúc này, T ng Úc Nam ng i lên mép bàn còn Viêm L ng m t m i nh n nhỏ ng i gh . Hai ng i cách nhau m t cánh tay. V a nói xong, anh li n gi hai tay kéo má cô thành m t c i. “Gi ng th này...”.

Theo ph n x , Viêm L ng nh g t tay anh ra nh ng ngh th nào cô l i r t tay v , ch ng m m c i v i anh. T ng Úc Nam hài lòng buông tay. C m th y không cam tâm nên Viêm L ng gi b c i n nh n t: “Tôi s h c h i T ng giám c làm th nào tr thành ng i không bi t x u h ”.

Cuối cùng cũng có thể “chỉ nói” Tiếng Úc Nam, Viên Lăng cũng thoải mái vui.

Ánh mặt trời gần ông bên cạnh không biết từ lúc nào đã như lơ lửng. Viên Lăng vẫn như người đi vắng, vô tình bắt gặp ánh mặt trời, liền ngây ngất trong giây lát. Khi cô còn đang thẫn thờ, Tiếng Úc Nam bất nhiên giơ tay gõ gõ cửa cô, biết gõ có bánh xe nên anh đã dùng dây kéo Viên Lăng ra khỏi phòng.

Phòng hình ảnh bắt đầu sáng trưng như trong đôi mắt đen của Tiếng Úc Nam có tia sáng. Theo tiếng tác cúi xuống, tia sáng từ đáy mắt chiếu sáng, chiếu tới khi nhìn khác không thể nhận biết suy nghĩ của anh.

Thấy anh mỉm cười, Viên Lăng bối rối, mỉm cười nói chuyện với anh. Lúc trên bãi cỏ đi dạo cùng anh, cô, xuyến lòng... cô chỉ cười áo trắng.

Tiếng Úc Nam nhìn nàng cười cười. Khi Viên Lăng có phản ứng, anh đã cười cười thản nhiên.

Viên Lăng không muốn ánh mặt trời chiếu tới Tiếng Úc Nam, vẫn nắm tay anh và cười cười. “Anh nhớ kiểm tra kỹ đồ đạc của anh? Bất luận gì phải làm gì, tôi luôn ở phía sau anh ta?”.

Tiếng Úc Nam không tán thành cũng không phản đối câu nói của cô. Anh nhìn nghiêng xuống, ghé sát tai Viên Lăng, thì thầm nói vào tai cô. “Giờ làm cháu không có nghĩa là không có gì khác. Nếu hành động của tôi bây giờ vượt quá giới hạn của em, em nên cho tôi một cái tát tại rìa ống quần của em, nếu không thì...”.

Viên Lăng hé miệng, còn chưa kịp trả lời, anh liền dùng bả sung mặt cô: “Tất nhiên, nếu em không muốn thì không nói làm gì!”.

Viên Lăng vẫn nắm tay Tiếng Úc Nam như thái độ tuy không rõ ràng. Anh dùng dây kéo tay cô, thu hết sức kéo dây áo sang hai bên, liền xuyến quần xanh quần. Anh còn nhớ, buổi tối hôm trước cô đi công ty, anh đã đi dạo sâu bên dưới xuyến lòng của cô, bây giờ chắc chắn không còn chút dư vị, chỉ thấy làn da lạnh mướt. Anh lập tức cúi xuống, nhìn xuống cô.

Tiếng Úc Nam nhìn xuống Viên Lăng, cô hình như mỉm cười. Dù bề ngoài trông vẻ mặt như anh vẫn như ra ngoài tranh thủ. Anh không cho cô thời gian suy nghĩ, cứ nắm vào vành tai cô khi nhìn cô run rẩy rồi cất tiếng khàn khàn: “Anh chọn em hay chọn tôi?”.

Nếu không, Viên Lăng nghĩ về mình thì nghĩ gì.

Cô thẫn thờ nhìn trần nhà một lúc rồi cúi xuống nhìn cô. Căn phòng này rất xa lạ với cô, thẫn thờ thu hết sức nghĩ rằng hình ảnh ông đang đứng bên cạnh cô.

Tống Úc Nam quay lưng về phía Viêm Lăng, lặng lẽ hút thuốc. Anh trợn, chằm chằm nhìn chiếc quần dài, đầu tóc lộn xộn. Nhìn hình bóng anh bên khung cửa sổ và mẩu thuốc lơ lửng trong đêm tối, Viêm Lăng do dự một lúc lâu, không biết nên quay về phía người nam tử hay đi lên bên anh. Cuối cùng, cô nam xuống giường, trùm chăn kín mít.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ. Bóng tối có thể bù đắp sự trống rỗng trong đầu Viêm Lăng nhưng không thể bù đắp sai lầm cô phạm phải. Cô đã phạm cùng một sai lầm với cùng một người đàn ông hai lần. Nguyên nhân khiến cô phạm sai lầm là ý chí của cô không kiên định, dễ bị ánh nhìn bí ẩn của anh. Úng vũng, dục vọng là mầm mống của mê hoặc và nguy hiểm bất bao!

Viêm Lăng còn đang tìm kiếm bản thân thì chôn trên giường tự nhiên bị kéo ra. Cô nhìn người nam tử, thấy Tống Úc Nam đang đứng trước mặt.

Trên giường anh có vết xước do móng tay cô làm, ngón tay anh có chút máu mẩn sau cơn hoan lạc. Anh chỉ nhìn cô mà không lên tiếng, sau đó, anh nam ngang giường, gối đầu lên bên cô.

Tống Úc Nam dường như đã chìm vào giấc ngủ. Anh nam mẩn, ngón tay anh toát lên vẻ thanh thản hiếm thấy, hiếm thấy như vậy. Tống Úc Nam lặng lẽ nhìn cô đã hoàn toàn bị nam tử. Nhìn bóng lưng của anh lúc này, Viêm Lăng càng thêm ngỡ ngàng.

Hiếm có dịp quan sát anh thật kỹ lưỡng. Mọi điều anh đang khám phá về cô. Ngón tay anh chạm nhẹ vào nệm bí ẩn như ý của cô. Mọi điều anh không nghĩ đến khi cô lên giường.

“Tống Úc Nam!”.

Viêm Lăng khựng lại tên anh, không nghĩ anh lại trả lời: “ ”.

Tống Úc Nam vẫn nam nam nghi ngờ hai người. Viêm Lăng đứng trước mặt cô lâu rồi lên tiếng: “Anh cảm thấy gì về chúng ta liệu có tình yêu hay không?”.

Tống Úc Nam bất ngờ, sau đó xoay người lại, nhìn lên giường cô.

Anh và cô một người nam tử, tay anh nắm lấy tay cô nam nam cách gì hai người, cho đến khi hai chiếc gối rời nhau. Anh nói: “Tôi không có khái niệm gì về tình yêu như anh hành động thì tôi rất hiểu”.

Vừa dứt lời, Tống Úc Nam lặng lẽ tách hai người Viêm Lăng. Cô chỉ hai tay lên vai anh, nam nam hành động tiếp theo của anh.

Tống Úc Nam chỉ do dự một giây, liền phớt lờ kéo cô xuống giường. Anh thả vào thành giường, nam Viêm Lăng nằm trên giường anh. Cô nhìn người nam tử nhìn Tống Úc Nam rồi cúi đầu hôn lên chiếc trán anh, vừa hôn vừa nam nam.

Tống Úc Nam cảm thấy huyết thái độ nam mình gì đó gì đó. Theo nam tác của cô, máu trong chiếc trán anh dường như chảy ngược. Cuối cùng, anh không kiềm chế được, kêu nam tử nam y khoan khoái. Xem ra, thanh thoát giao quy nam nam cho cô cảm giác là vị cảm vô cùng thú vị.

Đưa vào giấy của Tổng Úc Nam và vì c thay i nh v s n ph m, b n án m i c a Nhã Nhan nhanh chóng c hoàn thành. V v n nhà phân ph i c ng c n xem xét l i, vì c c n thi t tr c m t v n là làm th nào giành c “mì ng th t béo” là t p oàn Minh ình.

Viêm L ng ã quy t nh gi làm “cháu”, cô c ng b h t s di n thuê m t thám t t i u tra hành tung c a L Chinh, th nh ng L công t qu th c là m t ng i vô cùng b n r n, l ch làm vì c kín n m c Viêm L ng không th chen vào.

Không còn cách nào khác, Viêm L ng ành t m th i liên h các nhà phân ph i khác. Cô b ra m t ngày, m i t t c i di n các i lý c p m t n c m. Trong b a c m, cô và h v c b n t c th a thu n h p tác. Sau ó, Viêm L ng còn b o tr lý a h v t i h p êm gi i trí. M i vì c ã có tr lý giúp nên Viêm L ng không c n l i u ng r u n cu i bu i. Sau khi t bi t, cô li n r i kh i phòng VIP.

Không khí trong h p êm b c bí nên Viêm L ng r o b c ra ngoài. i c m t o n, cô m i nh ra i u gì ó, li n rút i n tho i g i cho tr lý, d n anh ta chiêu ãi khách hàng th t t t.

“Giám c c yên tâm !”. Ng i tr lý nói.

Viêm L ng cúp i n tho i. V a ng ng u, cô li n nhìn th y m t ng i àn ông ang i v phía mình. Anh ta nhanh chóng l t qua ng i cô. Lúc u Viêm L ng không chú ý, nh ng i c hai b c cô t nhiên d ng b c và quay l i, úng lúc nhìn th y anh ta bi n m t sau cánh c a m t phòng VIP khác.

Viêm L ng không ng l i g p L Chinh ãy, tình hu ng này úng th t là “ i mòn giày s t c ng ch ng th y th c n tìm, v t t nhiên n tay mà ch ng t n chút công s c”.

Viêm L ng ng i ngoài c a phòng VIP, c cách n m phút cô l i nhìn ng h eo tay m t l n. Cu i cùng, cô không ki m ch c, i v phía c a phòng. Khi t tay lên tay n m c a, Viêm L ng do đ vài giây, nh ng cô v n nghi n r ng, y c a b c vào.

Phòng VIP này gi ng h t gian phòng cô v a chiêu ãi i di n các i lý. V a vào trong, Viêm L ng li n b bao vây b i khói thu c lá và mùi n c hoa h n h p. Trong phòng ch b t ng n òn t ng m m , m t cô v n ang trong quá trình thích ng, t nhiên cô b ai ó kéo m nh, ng i xu ng sofa.

Mùi r u n ng n c ph vào m t cô. “Em gái m i n làm ph i không? Hình nh tr c ãy anh ch a g p em bao gi ”.

Viêm L ng quay u, li n nhìn th y m t g ng m t say r u b ng b ng, cô cau mày, h t tay anh ta. Không ng h n ti p t c áp sát. “Hôm nay tâm tr ng em gái không vui hay sao th ? L i ãy cùng u ng v i anh m t ly nào!”.

M t ly r u c nhét vào tay Viêm L ng, g ng m t nóng b ng c a ng i àn ông này dính vào tai cô.

Viêm Lãng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng trước mình, vẻ mặt quy tắc của cô trong ánh sáng mờ ám này dường như nhợt nhạt. “Xin lỗi, tôi quên đây...”.

Viêm Lãng còn chưa nói hết câu, hắn ta đã đứng dậy, túm chặt tay cô, cõng cô vào phòng ngủ. “Tôi biết bạn tìm thú vui, thái độ của cô là cái kiểu gì thì sao!”.

Có lẽ người phát hiện ra sự bất thường, tình nghi của cô chính là người này, nhân viên phục vụ tình nghi gần đây, nhưng Viêm Lãng còn chưa kịp gì thích, người đàn ông say rượu đã bóp mạnh cổ cô. May mà hắn ta không may mắn tẩu, Viêm Lãng nghiêng người né tránh, thu mình lại trong tay áo của người đàn ông.

Hành động của Viêm Lãng không chỉ khiến hắn sợ hãi. Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Tình nghi của tất cả, một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên: “Bắt đầu đi!”.

Nhân viên phục vụ không dám chạm tay, vội chạy đi báo tin cho người quản lý phòng. Ánh đèn sáng trưng thay thế ánh sáng mờ ám, Viêm Lãng hít thở một hơi vào mặt cô, đầu tiên là người đàn ông say rượu, áo hắn dính đầy rượu vang.

Có lẽ tình nghi của cô chân không nhanh không chậm, vô cùng bình tĩnh tình nghi gần đây, Viêm Lãng liền nắm lấy tay áo. Chỉ cần cô tình nghi của cô chân nhanh chóng đứng lại trước mặt cô, anh ta cất giọng vẻ khó chịu: “Chuyện này là thế nào vậy?”.

Viêm Lãng ngẩng đầu nhìn người đàn ông, trong lòng cô lập lại lập lại câu nói của ai đó: “Luôn luôn ghi nhớ các chức vụ của em, công việc gì cần làm trên môi...”.

Viêm Lãng liền nắm lấy tay áo, giọng nói: “Xin chào, Lãng tiên sinh!”.

Ánh mắt người đàn ông càng sắc bén, còn nhìn cô của Viêm Lãng càng khiêm nhường. “Tôi là Viêm Lãng, người phụ trách nhân viên quản lý Nhà Nhân”.

Lãng nhanh chóng dò xét Viêm Lãng một lát, vẻ mặt không còn nghiêm nghị trước mặt cô, dường như không hòa nhã, khách khí. “Từ lâu tôi đã nghe nói về tình nghi của Tia gia rất nghiêm trọng, tự nhiên...”.

Dường như nhìn ra người phụ nữ trước mặt không phải là Lãng, Lãng lập tức quay sang người đàn ông bên cạnh, lúc này đã phẫn nộ nói: “Xin lỗi Truong gia (3). Nếu anh không phiền, tôi sẽ báo lý do anh qua trung tâm thẩm vấn của Minh Cảnh phía dưới. Quên áo của anh tôi sẽ cho người mang đi giặt khô, rất nhanh thôi”.

Truong gia dường như đã hoàn toàn thất vọng, hắn ta trở lại trạng thái lập tức lao về phía Viêm Lãng, nhưng trước khi chạm vào người cô, hắn ta vấp ngã. Lãng nhanh tay đỡ lấy hắn ta. Trên thực tế, anh đang chờ đợi trước Truong gia, báo cáo an toàn cho người phụ nữ phía sau.

“Trở lại phòng ngủ, tôi thay cô bé này cảm ơn anh!”.

Trên lý của L. Chinh bắt gặp ánh mắt ra hi vọng của anh, lập tức im lặng. L. Chinh nhanh chóng giao trả phòng ngủ cho quản lý, còn dặn dò: “Mau trả phòng ngủ qua bên đó!”.

L. Chinh đã gì gì quy tắc phi nhân tính mà Viêm Lệ gây ra một cách rất nhanh nhẹn và nhanh gọn. Sau khi trả phòng ngủ rồi, âm nhạc lên, nhàn nhàn còn lại những vui đùa không có chuyện gì xảy ra. L. Chinh rõ ràng không nhận ra Viêm Lệ như những người khác.

“Viêm Lệ à, nếu tôi nhớ không nhầm, cô không phải khách của tôi hôm nay”. Và nói, L. Chinh vẫn làm việc như thường lệ của Viêm Lệ ra ngoài.

Viêm Lệ không hề tỏ ra cô ý thức về mình là khách không mời mà đến, thái độ vẫn vô cùng công nhân: “L. T. Ng, xem ra bây giờ anh cũng không bận lắm, anh có thể dành cho tôi mấy phút không?”. Tuy là một người nhàn nhàn về mặt của Viêm Lệ nhưng lòng nhàn nhàn ra ngoài cho người ta.

L. Chinh tất nhiên không bận tâm nên nói về cô, tức thì ngay: “Xin lỗi, tôi rất bận!”.

“Anh rõ ràng rồi...”.

Bắt gặp vẻ khó chịu trên gương mặt L. Chinh, trong lòng Viêm Lệ vẫn tự qua lại đầy bực của Tầng Úc Nam, cô liếc nhìn một. Viêm Lệ nghĩ rằng, cảm giác tâm trạng, sau đó mỉm cười. “Không sao cả, tôi có thể chờ đợi khi cuộc vui kết thúc rồi tìm L. T. Ng nói chuyện sau”.

L. Chinh không hề động lòng, nhàn nhàn là người lịch sự, anh không tức giận mà chỉ nói: “Nếu cô có thể...”.

Nhân viên phục vụ dẫn Viêm Lệ vào phòng cho Viêm Lệ. Cô đi một vòng phía L. Chinh, dù sao không thể tiếp tục duy trì công việc nhàn nhàn của mình một giờ, buông một câu: “Chúc anh vui vẻ”, rồi ra ngoài.

Không ngờ Viêm Lệ phải im lặng hai giờ sáng.

Cô cố gắng giữ gìn ghế sofa ngoài trời. Lúc khách hàng của cô uống say khướt, nhân viên phục vụ đưa ra ngoài, có người còn chút nhàn nhàn ra cô vẫn vậy, liếc nhìn người kinh ngạc: “Giám đốc Viêm?”.

Viêm Lệ im lặng, vẫn không nghe thấy.

“Sao cô còn vậy?”.

Viêm Lệ vô cùng ngạc nhiên ngừng nhàn nhàn cô chỉ có thể nhìn tiếp tục chờ đợi. Mặc dù rất buồn, cô cố gắng thả vào thành sofa, khép hờ mí mắt, không dám thì thầm.

L. Chinh cùng với tác vui cười nhàn nhàn ba giờ sáng, vì là người nhàn nhàn nên anh vẫn sau cùng. Lúc này, anh vô cùng mệt mỏi, nhàn nhàn cả về thể chất lẫn tinh thần.

Xe của L. Chinh đã ngoài cửa, nhân viên phục vụ công nhân của ra vào, chuồn bỏ chìa khóa xe cho anh. Đúng lúc đó, L. Chinh tự nhiên đứng bực, vì anh nhìn thấy người đàn ông của mình trên sofa. Nhìn kỹ, quả nhiên là cô tiểu thư Viên có tính cách khó chịu.

Viên L. đang ngắm màn hình, bỗng cảm thấy có người vỗ vào mặt mình.

Cô hơi hé mắt nhìn không rõ, chỉ biết có ai đó đứng bên cạnh. Cô mu n m m t nh ng không nhận ra. Bực mình vì bị ánh mắt, Viên L. ng gi ngón tay gõ vào người phá gì công của cô rồi quay người, ngẩng đầu.

Trong khi Viên L. quay lưng về phía mình, L. Chinh mới có phản ứng, vội vã rời rành cô gi ngón tay gõ vào anh. Ánh mắt L. Chinh hơi ngượng, anh cười khì. Anh cúi xuống ánh mắt Viên L. ng nhìn cô ng r t say, lay th nào công không có phản ứng, đành quay người đi ra ngoài. Mười vài bước, trong lòng L. Chinh tự nhiên vượt qua một ý nghĩ, anh lập tức quay lại, ngẩng đầu nhìn chiếc sofa nằm bên cạnh.

L. Chinh nhìn cô gái đang ngủ không biết từ đâu là gì gần ở r i ng a u t a vào thành sofa, nh m nghi n hai mặt. Anh vẫn còn hơi mệt, không ai dám làm phiền. Hơi mệt vì công việc kinh doanh nên hơi sáng, giám đốc hành phố của anh bận rộn, lúc Viên L. ng gi t mình thấy gì. Vào giây phút chòng m m t, trong lòng cô ch có một suy nghĩ : Thôi xong rồi! Cô không biết mình đã ngủ bao lâu. Cô không chắc ánh sáng xung quanh là ánh sáng của buổi sáng mai hay là ánh đèn của hơi mệt, càng không thể xác định có phải cô đã bị lừa hay không. Cô chỉ duy nhất cảm thấy phán xét của L. Chinh. Viên L. ng t c gi n v vài cái vào trán rồi rời người đi. Quả nhiên bây giờ đã là sáng sớm.

Vẫn nằm trên sofa mệt mỏi, cô và vai Viên L. ng nh cảm thấy, uong ong. Cô nh m m t, t a vào thành sofa, bu t mi ng ch i th : “Holy shit!”.

“Mới sáng sớm đã nói nh ng l i thô t c, không phải thói quen tốt”. Một giọng nói khoan thai vang lên.

Viên L. ng ngẩng đầu trong giây lát. Giọng nói này khá quen thuộc, cô vội vã m m t. Thì ra là L. Chinh đang ngủ ở bên cạnh cô. Do quá mệt mỏi, Viên L. ng nh t th i quên cảm giác.

L. Chinh thì mãi không thấy cô lên tiếng, liền gọi người, nh cảm thấy : “Cô ch có nhận phút”.

Một câu nói hiểu qu ch ng kém gì b “s a t i t i lên u⁽⁴⁾”. Ba hôm chín vía của Viên L. ng quay về trong nháy mắt. Cô lập tức nghĩ rằng người, c t gi ng nghiêm túc: “V y tôi xin nói ng n g n, tôi mu n giành quyền t qu y m ph m nh ãn hi u Nh ã Nhan trong h th ng bách hóa và trung tâm th ng m i c a t p oàn Minh ình”.

Câu nói của Viên Lăng quấy nhiễu lòng người ngay khi đang nói chuyện. Chợt câu nói, cô đã hoàn toàn bị lạc mình là người thi đấu kinh nghiệm. Lăng Chinh nghiêm túc không vòng vo: “Xin lỗi, bạn tốt quý vị Minh Anh, Nhã Nhan còn chưa xong nhé”.

Viên Lăng sợ hãi liếc mắt nhìn anh nói vậy, cô lập tức rút ra một tờ tài liệu. “Đây là bản án của chúng tôi và bạn phân tích sơ lược dành riêng cho Minh Anh”.

Lăng Chinh nhìn tờ tài liệu cô đưa đến trước mắt mình. Do dè dặt chút, cuối cùng anh vẫn nhận tờ tài liệu. Vừa xem tài liệu, anh vừa nghe cô nói tiếp: “Nhã Nhan quyết tâm là một nhân viên lâu năm, ngay lúc này, chúng tôi hoàn toàn coi Nhã Nhan là một nhân viên mới có thêm kinh nghiệm nên mới lấy chiêu bài “học hỏi kinh nghiệm từ chuyên gia””. Chúng tôi nhận thấy, vì tính nghiêm túc và chuyên nghiệp, quý vị... Nhã Nhan chắc hẳn đang tiếp xúc với các nhân viên khác của Công ty. Vì vậy, sau khi Lăng Chinh bàn về vấn đề gia hạn hợp đồng với các nhân viên khác của Công ty, lúc đó, Nhã Nhan tuy tiếp xúc với cách tiếp cận của Minh Anh. Chúng tôi sẽ không hà tiện chi phí gia hạn, hẳn nhiên...”.

Viên Lăng còn muốn nói tiếp, đúng lúc này, Lăng Chinh gạt tay rời tay khỏi tài liệu. Đây là một tác động có hàm ý sâu xa, làm Viên Lăng bất giác ngẩn ngơ.

Anh ta đã bỏ cô thuyết phục?

Viên Lăng lập tức cảm thấy rớt mòm tòm. Quả nhiên, Lăng Chinh cười, nói: “Còn anh về cho tôi một tờ báo lại tiếp, ngay lúc này bây giờ tôi nhận lời cô, lúc đó, sự thất bại của Nhã Nhan không còn nghi ngờ gì nữa, chúng tôi tự nhiên ném tiền qua cửa sổ hay sao?”.

Tuy sự mỉa mai của Lăng Chinh suốt chiều ngày khi tận tai nghe ngay lúc này, Viên Lăng vẫn không thể bình tĩnh. “Quy tắc của Minh Anh các anh đều là bàn xong hợp đồng với một nhân viên mới trước tiên, mới mới sau mới tiếp cận quý vị. Nếu sang năm tôi mới tìm anh thôi thì anh thôi nhé, vậy thì mới mới sau Nhã Nhan mới có thể gia hạn hợp đồng của Minh Anh. Tôi không thể tiếp cận”.

Lăng Chinh không hề động lòng trước chiêu tranh thủ tình của Viên Lăng. “Nói thật, ngay lúc này nói của cô còn phải chờ đợi. Nếu Công ty thật sự coi trọng nhân viên Nhã Nhan, tôi sẽ giám sát các cô sát thân tìm tôi bàn bạc, làm gì để cô ra mắt. Tuy tôi rất khâm phục sự nhiệt tình của cô nhưng xét về tính chuyên nghiệp, cô và CEO của các công ty rõ ràng không cùng một đẳng cấp”.

Tuy lời nói không có ác ý nhưng trong lòng Viên Lăng không mấy dễ chịu. Cô trầm ngâm một lúc rồi quyết tâm tâm trạng. Cuối cùng cô quyết định đi diễn vai “cười nói nhún nhún”, ngay vậy anh mới mỉm cười, Lăng Chinh tự nhiên lên tiếng: “Đã hết năm phút”. Nói xong, anh đứng dậy, đi ra ngoài.

Ngồi trên ô tô này ngồi đây với cô cảm nhận nói là vậy. Dõi theo bóng lưng L. Chinh, Viên Linh ngắm nhìn bạn: “Yên tâm đi L. Trinh, hãy ngắm cảnh Nhã Nhan có bất cứ tình huống nào, tôi sẽ báo cáo với anh ngay”. Câu nói này rõ ràng thể hiện ý nghĩa, cô sẽ bám riết L. Chinh cùng.

Viên Linh nói cô là làm việc, dự án Nhã Nhan có tình huống gì, cô lập tức xuất hiện trước mặt L. Chinh. Anh vô cùng đau khổ. Ngồi trên này nhìn rõ hành tung của anh, dù là lúc anh vắng mặt thúc giục công việc, ra khỏi công ty hay vắng mặt công tác, xuồng máy bay là thấy bóng dáng cô ngay. Thậm chí, có lúc anh ngồi trên ghế nhà hàng tư nhân, Viên Linh đứng trước mặt anh, mặt cô nhìn tài liệu. “L. Trinh, mời anh xem qua!”.

Viên Linh tự nhiên gọi như chuyện cô tìm thám tử để đi tra soát trình của L. Chinh. Sau một lần bắt gặp “tình cảnh” gặp mặt, vắng mặt thấy Viên Linh, L. Chinh liên tục bắt gặp: “Viên Linh, chúng ta liên lạc nhau đi...”.

Lần này, L. Chinh cùng đi đánh golf tại sân golf của tập đoàn. Lúc anh ngồi xe chạy qua qua đường, mặt chiếc xe khác từ phía xa chạy ngược về phía anh. Khi hai chiếc xe lướt qua nhau, L. Chinh mới phát hiện Viên Linh đang ngồi trên chiếc xe đi. Cô tỏ ra kinh ngạc khi “tình cảnh” gặp anh, bỏ tài xế đi xe. L. Chinh cũng lịch sự chào hỏi tài xế: “Đúng xe”.

Hai chiếc xe đi ngược cách nhau một đoạn. Bất ngờ gặp cô đi ngược của Viên Linh, L. Chinh vô cùng ngạc nhiên.

Khi nói chuyện “lời”, L. Chinh cảm thấy nhảm nhí, thể hiện tâm trạng không hài lòng, nhưng Viên Linh chỉ mỉm cười đáp lại, sau đó cô nói: “Đó là do L. Trinh và Nhã Nhan có duyên phận”.

L. Chinh lắc đầu. Rốt cuộc là nghĩ chuyện gì nên anh mới đi tìm cô này?

Anh đoán hành động tiếp theo của Viên Linh là lấy tài liệu từ túi xách, gì gì cô thì làm như không biết gì. Quả nhiên, Viên Linh cúi đầu rút từ túi xách ra một tờ giấy của Nhã Nhan, đưa trước mặt L. Chinh. “L. Trinh, đây là số liệu quảng cáo trên các đài truyền hình liên quan Nhã Nhan và tình hình hàng hóa các sản phẩm. Mời L. Trinh xem qua!”.

Một lần trước, L. Chinh sử dụng tài liệu, gửi qua vài trang giấy là tắt máy, thể hiện, ngồi có giáo dục tâm lý, sau một lần bắt gặp bạn qua sự kiện công không chú ý đến. Lần này, L. Chinh không nhìn tài liệu mà chỉ nhìn cho thấy tình hình bên ngoài, sau đó, quay sang nói với Viên Linh bằng một giọng vô cùng trịnh trọng: “Viên Linh, tha cho tôi đi, cô không?”.

Tuy lời nói có vẻ như nhảm nhí nhưng thể hiện thái độ và giọng nói của L. Chinh vẫn là cá nhân trên. Viên Linh không thể hiểu, cô vẫn giữ nguyên ý định của mình trên môi. “L. Trinh, tôi không làm phiền anh nữa. Chúng ta gặp lại sau”.

Nói xong, cô li n b o tài xế lái xe i m t, l i L Chỉnh ng i trong xe c a mình, l c u b t l c.

Bám ri t L Chỉnh lâu nh v y mà v n không t c hi u qu , Viêm L ng s p h t nh n n i, nh ng cô không ngh ra cách nào hay h n. Khi cô báo cáo tình hình tiêu th tháng u tiên c a Nhã Nhan k t khi ti p qu n nhữn hi u, cô li n g i i n cho thám t t , h i v hành tung c a L Chỉnh.

Không rõ vì nguyên nhân gì, gi ng nói c a thám t h i k l , anh ta l p b p: “L T ng... ang n tr a t i nhà hàng xoay... nhà hàng xoay trên t ng cao nh t c a khách s n Minh ình...”.

Viêm L ng không ngh ng i nhi u, cô ch nói: “Tôi s t i ó ngay” r i l p t c cúp máy.

Viêm L ng v i vàng lái xe n khách s n Minh ình. Cô i thang máy lên th ng nhà hàng xoay t ng cao nh t. V a vào nhà hàng, Viêm L ng li n nhìn th y tay thám t t ng i bên c a s , còn L Chỉnh thì không th y bóng dáng.

Viêm L ng nghi ho c ti n l i g n. “Anh ta âu r i?”.

Tay thám t t ng ng u nhìn cô, v m t vô cùng c ng th ng. Anh ta há mi ng nh mu n nói i u gì ó nh ng không th c t l i. Viêm L ng ang i câu tr l i c a tay thám t , phía sau t nhiên vang lên gi ng nói quen thu c: “Viêm ti u th , trùng h p quá!”.

Viêm L ng gi t mình, ch n ch vài giây m i quay u. Qu nhiên L Chỉnh ang ng sau cô. L n này, Viêm L ng không c i n i.

L Chỉnh n a c i n a không nói: “Tôi luôn c m th y khó hi u, không bi t t i sao v tiên sinh này l i vô duyên vô c bám theo tôi m y ngày nay”. Nói n ây, anh i vòng qua Viêm L ng, n bên c nh tay thám t t ang m t mảy tái mét và t t n t i n tho i đi ng c a anh ta lên bàn. “Hóa ra anh ta c Viêm ti u th thuê”.

Tay thám t t c m i n tho i, không dám ng ng u, l ng l chu n m t. Viêm L ng oán ây không ph i l n u tiên anh ta b b t t i tr n, nh ng nhìn b d ng vô cùng c ng th ng, chân tay run c m c p c a anh ta, có th th y i ph ng là nhân v t l i h i nh th nào, ho c gi tr c khi cô t i ây, L Chỉnh ã d a n t anh ta...

Viêm L ng không ngh ng i nhi u, bây gi , ngay c b n thân cô c ng ang r i vào tình hu ng khó x . Cô ng c nhìn L Chỉnh, i não b t u t ch c ngôn t .

Trong lúc Viêm L ng còn ch a bi t gi i thích th nào, L Chỉnh b ng m mi ng: “L n này cô nh cho tôi xem tài li u gì?”.

L n này, Viêm L ng th c s kinh ng c.

Cô quan sát L. Chinh vài giây và nghi hoặc rí mím ngập ngừng rút tay tài li u. Khác với những lần trước, lần này L. Chinh nhìn tài li u, kéo ghế ngồi xuống, gật đầu trang trọng, xem kỹ càng.

Viêm L. Ngọc nhận thấy ngay lập tức, cô kéo ghế ngồi cạnh anh, ghé sát gần gần: “Đây là sản phẩm kinh doanh của Nhã Nhan trong ba năm trở lại đây. Mọi năm trước, quá thịnh hành kinh doanh rất mạnh mẽ vài tháng gần đây đã tụt xuống rồi. Tuy nhiên tiêu chuẩn không bằng các nhãn hiệu khác có trong thị trường của Minh Bình nên có thể thay đổi mà vẫn hợp, sẽ cạnh tranh với Nhã Nhan...”.

Viêm L. Ngọc còn chưa nói hết câu đã bị L. Chinh cắt ngang: “Cô giúp việc làm nhà tôi mấy hôm qua tình cờ nhìn thấy tay tài li u của cô khi giúp tôi dọn phòng, cô hãy nói, thật sự cô có rút ruột của Nhã Nhan. Hình như... Nhã Nhan có thể hợp tác được?”.

Đây quả thật là một câu hỏi của Nhã Nhan, Viêm L. Ngọc ngập ngừng thì thầm: “Úng ư?”.

Viêm L. Ngọc nghĩ sâu vào việc này và nghĩ bất giác phẩm tía khác thường trong ánh mắt L. Chinh, cô lập tức chuyển ngữ: “Nhưng chúng tôi đã nhận lời Nhã Nhan. Hiện tại, sản phẩm chủ yếu của chúng tôi là tài li u. Chúng tôi không chỉ có thị trường thành phố và công thức sản phẩm mà còn có nhiều ngôi sao nổi tiếng làm việc với chúng tôi. Chúng tôi tin tưởng vào nhãn hiệu dành cho thị trường, vì dù sao họ mới là khách hàng tiềm năng”.

Rõ ràng đây mới là câu trả lời khi nhìn L. Chinh hài lòng.

L. Chinh xem trang cu rí mím bụng tay tài li u, hành động này làm cô thích thú hơn vì Viêm L. Ngọc. Trong lúc cô còn đang ngập ngừng và không biết nói gì tiếp theo, L. Chinh tự nhiên lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của cô: “Lúc nào cô rảnh? Tôi sẽ gặp cô gặp và thảo luận về việc giám sát kinh doanh của Minh Bình Square”.

Ra khỏi khách sạn Minh Bình, Viêm L. Ngọc ngập ngừng cao giọng, thề thốt dài thằng dài. Buổi tối hôm nay xấp xỉ tình hình cô vẫn thấy rất đẹp. Lâu rồi mới có tâm trạng vui vẻ, tự nhiên nên tìm một người chia sẻ. Sau khi vào xe, Viêm L. Ngọc không vội lái máy mà rút điện thoại.

Theo thói quen, cô tìm kiếm của Châu Trình, nhưng vẫn không tìm thấy, ngón tay cô tự nhiên bắt đầu gõ. Đang ngập ngừng lúc, Viêm L. Ngọc thấy danh bạ, chọn tên Trần Ngọc Úc Nam. Trái tim bỗng đập nhanh mạnh, cô vội bấm phím gọi, điện thoại kêu chầm chầm tay cô sững sờ.

Sau ba hồi chuông, giọng bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “À lô!”.

Chậm rãi nói chuyện khi nhìn Viêm L. Ngọc hình ảnh vô cùng. Trong chốc lát, cô không bị bất kỳ một điều gì.

U máy bên kia im lặng vài giây, Tuấn Úc Nam tự nhiên cười khì. “Em nói rõ ràng, L. Chinh đã bắt em thuyết phục rồi chứ?”

Bà anh nhẩy bén oán ra tâm trí, Viên Linh không thể không kinh ngạc. L. nào anh có thể oán ra sự việc qua hình thức của cô?

Viên Linh lặng lẽ, nói bằng giọng nghiêm túc: “Còn một bước nữa anh nghĩ công sự thành công rồi”.

“Thì không sao”. Tuấn Úc Nam bằng giọng nghiêm nghị.

Viên Linh không hiểu. “Sao chứ?”.

“Mặt doanh nhân thành công trên thị trường đang bắt đầu phân phối thuyết phục như vậy, nguyên nhân chỉ có một...”.

Tuấn Úc Nam cố gắng diễn giải, Viên Linh dè dặt hỏi. “Anh tin tưởng ai công nhận anh sao? Công nhận thì là nghề chuyên nghiệp!”.

Rõ ràng phân phối không có bất cứ phân ngành nào như Viên Linh cảm thấy Tuấn Úc Nam đang mơ mộng. Thậm chí trong đầu cô còn vẽ qua hình ảnh công nhân vận chuyển hàng hóa.

Sau đó anh nói: “Tôi sao em không nghĩ rằng, bạn sẽ hút của em quá lớn nên tôi không thể kháng cự?”.

Viên Linh không tìm kiếm bất cứ thành tích, vui vẻ phân phó anh: “Tôi giám đốc hãy dành những lợi ích công nhận này cho người đàn bà khác đi!”.

Nói xong, cô liền cúp máy. Sau khi khởi động xe, Viên Linh ngẫm nghĩ, đúng lúc bắt gặp gương mặt trẻ ngơ ngác của mình qua gương. Gương mặt tràn ngập ý cười, hình phúc khí công nhận công nhận yêu. Cô nghĩ tới mình kinh hãi bất ngờ này.

Viên Linh lái xe về công ty. Khi đến phòng họp chuyên dùng của cô, trợ lý đã gọi nhóm họp trung ương.

Và ngay sau đó, Viên Linh lập tức thông báo tin vui vui mừng. Tự nhiên cô không quên giao nhiệm vụ: “Tôi cần một bản án hoàn hảo thuyết phục các giám đốc của Minh Hùng, càng nhanh càng tốt”.

Kết hôm đó, nhóm làm việc của Viên Linh trải nghiệm công nhận công nhận công nhận ngày làm thêm không có ích lợi.

Một tuần trôi qua trong nháy mắt.

Trợ lý của L. Chinh gọi điện xác nhận, cuộc họp với các giám đốc của Minh Hùng diễn ra vào sáng hôm sau. Buổi tối hôm đó, Viên Linh lại công ty kiểm tra bản án của cô.

Vì việc hợp tác với Minh Hùng, thời gian qua Viên Linh dần hình thành lòng vào thị trường của Nhã Nhan, cô không có hứng thú công nhận quan tâm sự việc khác của công ty. Nhưng chuyện yên ổn bao lâu, liệu có một ngày đáng ghét xảy ra hay không.

“Xuống đi đi, tôi đi em đi đi”.

Viêm Lãng càng ngạc nhiên. “Chẳng phải anh đi công tác sao?”.

“... , tôi về mua máy bay”.

Giọng nói của anh vẫn lãnh mẫn như thường lệ, thậm chí có phần mỉa mai, nhưng Viêm Lãng dường như vẫn nhận ra ý nghĩa sâu xa trong câu nói của anh, anh về mua máy bay liên quan công ty tìm cô.

Viêm Lãng bắt giác cất giọng ngạc nhiên: “Anh tìm tôi... có chuyện gì sao?”.

“... ”.

“Gì thế?”.

“Tôi mua ghế”.

Trong thang máy xuống, Viêm Lãng cảm thấy rợn tóc gáy. Cô còn cảm thấy công việc chưa xong, vậy mà cô không thể khăng khăng bám thân lao ngay xuống gặp anh.

Lúc Viêm Lãng vẫn đang tranh thủ đi thang, thang máy đã dừng tầng hầm. Trong thang rõ ràng có một tiếng nói ngấm ngầm đòi chân không chịu tuân theo sự kiểm soát của ai, sự bất ngờ đã diễn ra trước mắt.

Lúc này là tối muộn, tiếng nhòm nhàng của người đi bộ về trước ban công nghe ngóng gần gũi, xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Gót giày của Viêm Lãng gõ gõ trên sàn nhà. Cho đến khi gõ tiếng cửa ra vào, cô mới ý thức mình đi. Cô lặng lẽ bình tĩnh, tất nhiên ý của kính, bước ra ngoài.

Vào thời khắc Viêm Lãng mở cửa, cô nhận bước vào một thế giới khác, bên Tầng Úc Nam vắng vẻ bên ngoài, mọi người vắng vẻ. Cô vẫn cố ý đi thẳng đến tầng trệt tầng Tầng Úc Nam, không nghe anh giục tay nhìn người. “Một phút rời đi”.

Nghe câu này, Viêm Lãng có cảm giác lạnh, không nghe thấy anh hỏi: “Em có nghe tôi nói không?”.

“Anh nghe có thể mình tình nguyện! Trước nay, hiểu sự thật làm vì cái của tôi lúc nào cao”.

Theo phản xạ có điều kiện, Viêm Lãng chỉ bay chỉ bên, Tầng Úc Nam cảm giác không chắc chắn mà đòi hỏi cô, mở cửa xe giúp cô. “Em mua gì nữa?”.

Viêm Lãng lên xe, cô không nghe thấy tiếng chuông cửa cùng bên thành siêu thị mua sắm, vẫn như thường lệ. Thậm chí cô không nhận ra tiếng chuông cửa vẫn vậy. Viêm Lãng chỉ biết theo anh vào siêu thị, mua sắm, mở cửa nhà cô Tầng Úc Nam xách túi lên túi nhòm vào trong.

Tất nhiên, Viêm Lãng không quên thông báo trước: “Tôi không biết nữa”.

Tầng Úc Nam thản nhiên đón nhận “tin buồn”: “Tôi biết là...”.

Sáng hôm sau, Viêm Lăng và nhóm nhân viên của cô đến trụ sở của tập đoàn Minh Thành để đưa ra quyết định về việc các giám đốc cùng một số người có liên quan của Minh Thành.

Bên cô chủ nợ tài liệu chưa xong, thì hình thái rất có thành ý. Về việc phân chia lợi nhuận, Viêm Lăng cũng có sẵn lòng bàn bạc với Minh Thành.

Sau hai tiếng đàm phán căng thẳng, cuối cùng phía Minh Thành gật đầu. “Chúng tôi đồng ý. Nhã Nhan tự quyết định trung tâm thương mại Minh Thành như hình vẽ đính kèm. Bên mình còn lại sẽ ký kết để hình thức hợp đồng rõ ràng. Nhưng trong hợp đồng này, Nhã Nhan không thể thành tích như mong đợi, hợp đồng rõ ràng vô hiệu”.

Đây không phải là kết quả đàm phán tốt nhất nhưng cũng không phải thất bại. Ít nhất, Viêm Lăng cũng có thể hình thành một mô hình xây dựng lợi nhuận như Nhã Nhan. Dù hợp đồng này không đúng như ý của Nhã Nhan mà nói, có thể đã có vấn đề như Minh Thành là chuyện khó tìm.

Cuối đàm phán kết thúc, Viêm Lăng và các giám đốc của Minh Thành lần lượt ký tên vào bản hợp đồng. Tuy trong quá trình thương lượng, hai bên có lúc bất đồng ý kiến dẫn đến tranh cãi, nhưng khi tất cả đã thỏa thuận, đi đến hai bên đều vui vẻ bắt tay nhau.

Giám đốc của Minh Thành gửi tin nhắn cho L. Chính báo cáo kết quả cuộc đàm phán. Viêm Lăng gật đầu với giám đốc thay lời chào tạm biệt cùng nhóm nhân viên của cô thu dọn tài liệu ra về. Như mọi khi, cô đi vào phòng nghỉ, Viêm Lăng bắt gặp giám đốc gọi là: “Viêm tiểu thư!”.

Viêm Lăng quay đầu. Với giám đốc thì nhìn, cô nhận ra anh ta cho cô. “L. Tiểu thư nói chuyện với cô”.

Chỉ có L. Chính như nói mấy câu khách sáo như “hợp tác vui vẻ”, Viêm Lăng lập tức nhận ra anh ta, lên tiếng trả lời: “L. Tiểu thư, cảm ơn anh đã cho Nhã Nhan một cơ hội”.

“Về việc Viêm tiểu thư nhận cảm ơn tôi thế nào?”. L. Chính hỏi khi cô nhìn ngó.

Rõ ràng cô nói chuyện qua anh ta thì anh ta dường như L. Chính vẫn oán ra về một cô gái lúc này, anh mỉm cười. “Hay là thế này đi, tôi nay tôi muốn mình cô nói, không biết cô có nhận ra không?”.

Viêm Lăng nghĩ bèn trả lời L. Chính.

Phản ứng đầu tiên của cô là nhìn vào giám đốc của Minh Thành. Tuy biết với giám đốc không nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện giữa cô và L. Chính nhưng cô không hiểu sao, cô chợt nhận ra anh ta đã gây ra lỗi lầm gì đó. Cảm nhận anh ta tránh xa vài bước, cô đang nghĩ thì L. Chính đi lâu không thấy hình ảnh, liền quyết định: “Sáu giờ rồi, tôi nhận công ty đón cô, cô thấy sao?”.

Viêm Lãng do đó vài giây, cuối cùng nhún vai: “... ừ!”.

Buổi chiều, Viêm Lãng về công ty để buổi họp báo ra mắt nhãn hiệu Secret. Dù T T Thanh không mời, Viêm Lãng cũng sẽ có mặt. Cô muốn xem, nhãn hiệu của xây dựng bất động sản tinh anh của T T Thanh liệu có “bơm mĩ thuật” thành công rực rỡ hay không?

Viêm Lãng về đến công ty lúc trưa. Buổi họp báo sẽ bắt đầu từ 12 giờ trưa trên tầng hai mặt cửa tòa nhà T T Thanh. Vào buổi trưa, Viêm Lãng nhìn thấy các phóng viên đang lắp đặt máy móc, thiết bị tác nghiệp, gian phòng dường như không còn chỗ trống.

Hàng ghế ưu tiên bên dưới sân khấu chuyên dành cho lãnh đạo cấp cao của T T Thanh. Bằng tên của nhà sáng lập và trách nhiệm Secret xếp theo chức vụ cao thấp khác nhau. Tất nhiên, bằng tên “T T Thanh” thật sự chính xác.

Các phóng viên nhanh chóng phát hiện ra Viêm Lãng, lập tức bao vây lấy cô. Ánh đèn flash không ngừng lóe lên, Viêm Lãng chỉ còn cách giơ tay che mặt, khó khăn lắm mới có thể tiến về phía trước.

“Viêm tiểu thư! Tại sao cô không đi cùng chị gái?”.

“Viêm tiểu thư, nghe nói Nhã Nhan và trị nhiệm khai họp tác chiến lần đầu tiên Minh Đình, có phải thật không?”.

“Viêm tiểu thư, tập đoàn Lạc B cũng đang chờ buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới dành riêng cho thị trường châu Âu vào cuối hai giờ chiều hôm nay, công nghệ nào vượt trội hơn?”.

“Trước đây tôi phỏng vấn cô T T Thanh, cô ấy nói T T Thanh và Lạc B sẽ trở thành đối thủ luôn có mối quan hệ đối đầu, không còn thị trường cạnh tranh nữa. Mọi sự đều nằm trong tay cô ấy. Nhưng khi nghe nghị quyết của chúng tôi phỏng vấn Chủ tịch Giang Thanh Quân, Chủ tịch Giang Lợi nói có lòng tin giành lấy thị trường trong cuộc cạnh tranh với T T Thanh. Viêm tiểu thư, cô có thể tin tưởng một chút về thái độ của cô và công ty này không?”.

“Viêm tiểu thư...”.

Tiếng nói lao xao bên tai, Viêm Lãng thậm chí còn không nghe rõ câu hỏi của các phóng viên. Tất nhiên nếu sự cố xảy ra cô có thể thoát khỏi đó, cô đi qua cánh cửa bên trái sân khấu vào trong hậu trường.

T T Thanh đang phía sau sân khấu tiến hành kiểm tra lần cuối trước khi buổi họp báo diễn ra. Thấy Viêm Lãng đi về phía mình, cô ta không khỏi kinh ngạc.

T T Thanh quay sang nhìn dò xét giám sát sản phẩm bên cạnh rồi thì thầm với Viêm Lãng: “Cô vẫn ổn à?”.

“Tôi rất mừng vì tất cả các nhà đầu tư đều nhìn xem thế nào”.

Có lẽ T T Thanh thật sự bối rối nên không nhìn liếc mắt chích Viêm Lãng nhìn mình khi.

Viêm Lãng tìm mọt chổi góc phòng riêng, xu ng nh mọt ng i không liên quan. Trên b c t ng tr c m t cô treo hai màn hình c l n, trong đó, m t màn hình phát toàn c nh bên ngoài h i tr ng, màn hình còn l i m m t kênh truy n hình, phát sóng tr c ti p bu i h p báo c a t p oàn L B c. T tr c n nay, L B c luôn là i th l n nh t c a T th. Ch t ch c a L B c - Giang Th Quân - là nhân v tr t khó ch u. Có th th y, T T Thanh r t kiêng dè L B c.

sau h u tr ng c ng có th theo dõi bu i h p báo bên ngoài, Viêm Lãng s b phóng viên làm phi n, cô không mu n xu t u l di n nên quy t nh l i trong h u tr ng.

S p n hai gi , T T Thanh và nhóm nhân viên Secret c a cô ta l n l t r i kh i phòng ngh. Viêm Lãng l ch s c m n l i m i c a b n h nh ng v n ng i yên ó.

Viêm Lãng nhanh chóng nhìn th y T T Thanh trên màn hình.

T T Thanh và m t s lãnh o c p cao c a công ty ng i hàng gh u tiên. Ch có phó giám c ph trách d án Secret lên sân kh u theo l i m i c a ng i ch trì, thay m t lãnh o công ty chào h i gi i truy n thông.

Khách m i tham d bu i h p báo hôm nay, ngoài phóng viên c a các t báo l n, còn có các chuyên gia trang i m n i ti ng, i di n các nhà phân ph i m ph m trên toàn c u, ng i m u qu ng cáo... T t nhiên không th thi u i tác khu v c B c M - Johnny Weir.

Màn hình phát c nh T T Thanh ang cúi u trao i v i Johnny Weir vài giây m i quay l i sân kh u chính.

Ng i m u và chuyên gia trang i m ã s n sàng. D i s s p t c a T T Thanh, bu i h p báo nh m t show di n cao c p, y c m giác l nh l o.

ên trên sân kh u t t d n, báo hi u bu i h p báo chính th c b t u.

Viêm Lãng xem ch ng trình c a bu i h p báo, g m ti t m c gi i thi u b s n ph m trang i m m t C m giác t ng lai, s n ph m trang i m m t và b s n ph m kem lót n n Hoàn m . B i khuy t i m c a làn da ng i da tr ng nh tàn nhang, l chân lông... nghiêm tr ng h n ng i châu Á nên s n ph m kem lót n n Hoàn m c T T Thanh coi tr ng nh t, t p trung gi i thi u ph n th t c a bu i h p báo.

Bu i h p báo ra m t nhân hi u Secret c ti n hành t ng b c theo ch ng trình nh s n, Viêm Lãng t m th i chuy n s chú ý sang bu i h p báo c a L B c trên màn hình bên c nh.

Trong khi s n ph m ch o c a Secret c gi i thi u ph n cu i bu i h p báo, L B c l i công b s n ph m ch o ngay ph n hai.

Bên này, t ng giám sát s n ph m c a Secret còn ang gi ng gi i khái ni m ch nh th c a b s n ph m trang i m m t C m giác t ng lai, t ng giám sát

sản phẩm của Lạc Bạch Ngọc đã trở nên trở ngại gì thì thưa: “Tiếp theo, tôi xin giới thiệu sản phẩm kem lót Cao Thanh...”.

Viêm Long đứng trong giây lát.

Cô cúi đầu nhìn thành công trình của Secret, liền đứng lên nhìn bộ kem lót gem n m s n phẩm của tập đoàn Lạc Bạch Ngọc chỉ chiếu lên trên màn hình, lúc chập có phần ng, Viêm Long đã lao nhanh ra cửa.

Khi Viêm Long chạy đến khu vực sân khấu, từng giám sát sản phẩm của Secret nói: “Tiếp theo, tôi xin giới thiệu nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay: bộ sản phẩm kem lót Hoàn Mỹ...”.

Giây phút đó, Viêm Long nh hóa á.

Đám tụ họp hi vọng, Viêm Long thấy không ít phóng viên đang nghe tin tức. Tuy cô không bị tin tức nhưng cuộc tin tức đó nghe thấy vẻ mặt kinh ngạc của bạn bè phát hiện ra là cảm giác, cô có một cảm giác không lành. Lúc này, cô cũng nghe thấy làm gì nên, cũng nhìn thấy lý của T T Thanh và vàng ở trên một cô ta, cúi đầu thì thấy mọi người ở, bắt chụp ảnh kính camera xung quanh. Tr lý càng nói càng nóng, sự cảm thấy T T Thanh dần trở nên trở ngại. Viêm Long chắp bao giờ thấy buổi này của người chị gái gì nên ý trang của cô. Ngay lúc cô vạch trần sai sót của cô ta về sản phẩm Nhã Nhan không tiêu chuẩn một cô, T T Thanh cũng không hoảng sợ, lo sợ như bây giờ.

T T Thanh và vàng rời khỏi hi vọng. Sau đó, có người bắt đầu giám sát sản phẩm đang chờ buổi họp báo diễn ra. Hi vọng nên lo lắng trong giây lát. Bàn trở bày bộ kem lót Hoàn Mỹ gem n m s n phẩm đang ở trên sân khấu chiếu vào bên trong. Mọi người hành động gì đều hiểu làm ám phóng viên mặt sáng lên như mèo thấy mỡ, bạn bè xông ra khu vực dành cho giới truyền thông, lao lên sân khấu, vây quanh từng giám sát sản phẩm.

“Nghe nói của chúng tôi chỉ Lạc Bạch Ngọc tin như...”.

“Mặt bên là kem lót Hoàn Mỹ, mặt bên là kem lót Cao Thanh, liệu có sự trùng hợp hay không?”.

“Tên sản phẩm gì gì, bộ sản phẩm cũng gì nhau, chuyện này là thế nào?”.

Trong lúc từng giám sát sản phẩm không bị tin tức phó nh thế nào, mặt ám bắt đầu ngoài hi vọng tràn vào giới truyền thông. Các phóng viên bắt đầu quay lại khu vực dành cho giới truyền thông. Sau đó, T T Thanh cũng trở về vị trí. Cô ta lấy micro tay từng giám sát sản phẩm, lên tiếng: “Xin lỗi quý vị! Về phía chúng tôi phát hiện trình bày buổi họp báo xảy ra chút vấn đề, bây giờ chúng ta lập tức”.

Thế nhưng trong khi ám phóng viên hi vọng chắp sự ra mắt của sản phẩm kem lót của Hoàn Mỹ, buổi họp báo bỗng biến thành tình huống chuyên gia trang bị mặt nạ đàng đi mặt nghe thấy.

Có phóng viên đứng dậy kháng nghị: “Hàng nghìn trang giấy mà là nội dung tí tẹo mà cẩu thả theo, bây giờ phải là phải nghiêm chỉnh xử lý những phẩm kém lót Hoàn mỹ mới đúng”.

Ngay lập tức, các phóng viên khác nhau nhau tán thưởng. Mọi người kính máy nhốt các góc ở dưới phía Tây Tây Thanh hàng giờ đầu tiên.

Trong tình hình giám sát sản phẩm trên sân khấu cũng im lặng, mọi người xin ý kiến của Tây Tây Thanh. Tây Tây Thanh nhìn tình hình giám sát, gật đầu ra hiệu hãy mặc kệ sự khiêu khích của đám phóng viên, tiếp tục chờ đợi buổi họp báo.

Trong bên cạnh theo dõi tình hình một lúc, Viên Linh quyết định rời khỏi hội trường. Trước lý của Tây Tây Thanh thì ngang qua cô, nói vào tai cô: “Thầy Lý nói Tây Tây giám đốc sắp rời đi...”.

Câu nói này lọt vào tai Viên Linh. Tây Tây Úc Nam là ai? Cô đứng bối rối, nhưng sau đó vẫn nhanh chóng rời khỏi hội trường.

Tập đoàn Lạc Băng đúng là cần ác mộng của Tây Tây.

Buổi họp báo tiếp tục thúc đẩy những diễn biến đáng kinh ngạc. Phải nghiêm chỉnh xử lý những phẩm kém lót Hoàn mỹ bắt buộc. Mặc dù vậy, sản phẩm chính xác của nhân viên Secret này đã gắn liền với quy định. Kem lót Hoàn mỹ liệu có thể tung ra thị trường?

Trước khi làm rõ nguyên nhân thì sao sản phẩm Cao thanh của tập đoàn Lạc Băng giờ đây thì Hoàn mỹ của Secret, có lẽ không thể nào Hoàn mỹ ra thị trường. Nhưng nếu lo ngại Hoàn mỹ, Secret sẽ mất khâu chốt chặn và cũng là khâu quan trọng nhất của quá trình trang điểm là kem lót nền, có nghĩa là sản phẩm trên nên không hoàn chỉnh, người mua hàng sẽ không hài lòng.

Đối với Viên Linh, sự thất bại của Tây Tây Thanh là một chuyện đáng mừng, nhưng bản thân cô phát hiện mình đang vô cùng lo lắng cho hoàn cảnh của Secret, cô không khi nào nghĩ mình.

Chìm trong tâm trạng mâu thuẫn, Viên Linh bắt máy tính xem tin tức về sự kiện kem lót nền Hoàn mỹ trên các trang báo mạng. Mỗi lần sáu giờ chiều, cô mới thức dậy, hôm nay cô nhớ lại mình đi cùng một người nào đó.

Viên Linh vội vàng tắt máy tính, đi vào phòng của cô bắt đầu chuông.

Úng sáu giờ, giờ giờ của ngày lập tức chính xác.

Viên Linh bắt máy. Giờ này nói chuyện của Lạc Chính trực tiếp: “Tôi đang đợi ở tòa nhà Tây Tây”.

Thái độ của Lạc Chính tuy lịch sự nhưng có vẻ “duy ngã độc tôn⁽⁵⁾”, đây là cảm nhận đầu tiên của Viên Linh khi nghe anh nói.

“Tôi sẵn sàng ngay”. Viên Linh vội vàng nói vội vàng xách túi rời khỏi phòng.

Lạc Chính đưa Viên Linh đến một nhà hàng sang trọng và đắt đỏ, là nơi thích hợp cho họ. Viên Linh mặc bộ công sở, không thích hợp cho

h n. Cô l i phân tâm, càng không thích h p cho m t bu i hò h n. M y món n ã c d n lên, L Chỉnh ang thông th th ng th c món gan ng ng. phía i di n, Viêm L ng l n th n m không t p trung.

Cu i cùng, L Chỉnh không th gi thái l ch s , anh cau mày buông dao d a, ng ng u nhìn Viêm L ng. “Viêm ti u th , món n ãy khi n cô th t v ng hay tôi làm cô th t v ng?”.

n lúc này Viêm L ng m i nh th n. Cô nhanh chóng l y l i v bình t nh, gi v không nghe th y câu h i c a anh: “Tôi ang t p trung n u ng, anh v a nói gì v y?”.

Ánh m t L Chỉnh cho th y anh th t s ch u thua cô nh ng v n m m c i l c u. “Tôi ch mu n h i n có h p kh u v c a cô không?”.

C hai cùng xu ng n c, tránh làm không khí c a bu i g p g thêm ng ng ng p.

Viêm L ng c m th y cô nên tìm tài nói chuy n. Ng m ngh m t h i, cu i cùng cô m mi ng: “Ch c L T ng th ng xuyên n ãy, hình nh nhân viên ph c v u quen bi t anh?”.

S c m t L Chỉnh t t h n tr c nhi u. Tuy “t t h n tr c” nh ng ch là khốe mi ng anh h i cong lên. “ ãy là nhà hàng Pháp x p h ng nh t, nhì trong c n c, các món n u r t chu n”.

L Chỉnh th a d p nh c n m t chuy n: “T u n gi cô th ng xuyên l ãng, có ph i do chuy n x y ra gi a Secret và s n ph m c a t p oàn L B c?”.

Viêm L ng l p t c thay i s c m t.

L Chỉnh phân bua: “Cô yên tâm i, tôi không ph i ng i th c m ch, tôi s không h i cô i u gì”.

Nghe anh nói v y, Viêm L ng b t giác th phào nh nhõm. Cô ang nh chuy n ch khác, không ng L Chỉnh nói thêm m t câu: “ i u duy nh t tôi c m th y hi u k là, tôi nghe nói quan h gi a cô và ch gái... Tôi còn t ng cô s không lo l ng. Không ng cô lo n m c...”. V a nói anh v a c m d a ch vào a th c n v n còn nguyên tr c m t Viêm L ng. “C b a t i h u nh không ng a”.

Bu i h n này có c coi là vui v không? Viêm L ng cho r ng khá t h i, nh ng L Chỉnh không ngh nh v y, anh nói: “L n sau chúng ta t i ch khác”.

Viêm L ng ch c i c i mà không lên ti ng, nh n l i hay t ch i tùy L Chỉnh t h i u.

Trong thang máy i xu ng ch có L Chỉnh và Viêm L ng. C hai u không lên ti ng, m t ng i tr m m c không bi t ang ngh gì, m t ng i l n th sáu th t th n... May mà thang máy xu ng n a ch ng, m t ph n d n theo m t a tr i vào thang máy. a tr r t ngh ch ng m, ch y nh y vòng quanh.

Ngồi phớt tay túm đứa bé, nó cười khanh khách, thì nghe tiếng máy bơm khi nấp trái tim Viêm Lãng lảng xuông. Dù vậy, trong cuộc sống này vẫn có những chuyện của công ty. T T Thanh, Secret...

“Cẩn thận!”. Bỗng có tiếng inh ỏi.

Viêm Lãng nhón tay, chồm dậy đứa bé giẫm phốt phốt của mình, trượt chân ngã về phía cô. Cô không vững, ngã dúi về mặt bên. Đúng lúc đó, mặt cánh tay rờn rợn ôm vai cô. Nhìn lên, cô thấy gương mặt của L Chỉnh. Về mặt anh không có gì thay đổi, vẫn bình thản như thường lệ nhún vai cánh tay rõ ràng siết chặt hơn.

Lúc này, thang máy đang mở cửa, kêu “ding dong” mở cửa rồi lại đóng cửa. L Chỉnh cười buông tay khỏi vai Viêm Lãng. Cô vội cúi xuống tránh ánh mắt anh, vì vậy cô đã bị qua gương mặt người đàn ông nam nãy giờ đang đứng ngoài thang máy.

Lúc Viêm Lãng cúi xuống tâm trạng và người đàn ông, người đàn ông đã đi vào thang máy.

Ồ là... Tiếng Úc Nam và T T Thanh.

Khi Viêm Lãng nhìn thấy Tiếng Úc Nam, anh đã trở lại về mặt vô cảm. Ánh mắt anh lướt qua Viêm Lãng, dừng lại ở L Chỉnh. “L T ng!”.

L Chỉnh tỏ ra ngạc nhiên: “Trùng hợp quá, hai vị công nhân này đi đâu?”.

Tiếng Úc Nam mỉm cười thay câu trả lời. Viêm Lãng quay về mặt bên, coi Tiếng Úc Nam và T T Thanh như không tồn tại. Bỗng nhiên đi vào thang máy xuống bãi xe.

Trong buổi sáng, Viêm Lãng đã lên nhón tin cho trợ lý của cô, báo trợ lý lái ô tô của cô đến nhà hàng. Cô vì thế còn có việc công ty nên đi xe của cô vì ch không L Chỉnh thì.

Ô tô chầm rãi rời khỏi bãi xe, Viêm Lãng nhón mặt nghẹn ngào. Trong cuộc sống này hình như Tiếng Úc Nam và T T Thanh cùng đi vào thang máy. Đúng lúc này, xe dừng tại phanh “kết”. Viêm Lãng liếc nhìn mặt. Cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đàn ông trên xe đã đi sang bên cạnh, mặt của xe chầm chậm.

Viêm Lãng giật mình: “Tiếng Úc...”.

Không hiểu cô nói hết câu, người đàn ông ngoài kia lạnh lùng cắt ngang: “Tôi báo em đi làm, ch không báo em đi bán thân!”.

Viêm Lãng còn chưa kịp nói, trợ lý của cô đã tròn mắt. “Tiếng giám đốc!”.

Viêm Lãng trông mặt vui vẻ, gương mặt anh ta đang làm mặt cười khi thức của cô. Sau đó cô vội quay lại, thì ra lúc này mới nhìn thấy Tiếng Úc Nam. “Tiếng giám đốc, hóa ra là anh à? Sao anh đột nhiên ch n xe của tôi? Anh tìm tôi có việc gì?”.

Tên Úc Nam không bận tâm trạng thái trên người của Viêm Lăng, mà tập trung phía trước cô. “Cứ xuống xe!”.

Người lái lý không hiểu của tai nheo th nào nhng b khu t ph c b i ánh mặt trời nh lũng của Tên Úc Nam. Anh ta ngoan ngoãn xuống xe, im lặng trước Tên Úc Nam. Tên Úc Nam không nhìn người lái lý, cúi xuống đi vào vị trí tài xế.

“Tên giám đốc, anh...”. Người lái lý hoảng hốt kéo cánh cửa bên ghế lái, nhìn Tên Úc Nam óng cửa xe.

“Này! Anh...”. Viêm Lăng cũng nhào người về phía trước.

Nhng áp lực cô và người lái lý là tiếng óng sập cửa xe rầm nh. Tên Úc Nam nắm máy lái xe trong giây lát. Người lái lý vội vã sang bên trái tránh va chạm. Chạm vào, chiếc xe đã bị lật nhào.

Trên ghế chỉuhu ngoài cửa xe là ghế ngồi kinh khủng của người lái lý, còn ghế chỉuhu trong xe là ghế ngồi thoải mái của Viêm Lăng.

Không biết ngoài trời mưa lúc nào, ô tô lao đi nhanh, nước bắn tung tóe. Về mặt của Tên Úc Nam ngày càng lạnh lẽo, bóng ghế ngồi nhìn nghiêng của anh in trên cửa kính bên cửa làm tan vỡ.

Viêm Lăng phẫn nộ tay nắm cửa ghế tay lái, cố gắng bình tĩnh: “Tên giám đốc nhả tôi đi đâu vậy?”.

Tên Úc Nam tập trung lái xe, không nhìn cô.

“Cứ chớ của Tên giám đốc và Tên Thanh đã kích thích rồi?”.

Ô tô phanh gấp.

Dù bám vào tay nắm cửa, nhng theo quán tính, Viêm Lăng vẫn bị bật về phía trước. Cô còn chưa kịp ng ng, bên tai đã vang lên tiếng nói của Tên Úc Nam: “Nếu em nói cho tôi biết, em hỏi câu này vì em ghen với chị gái em, không biết chừng tôi sẽ thả em xuống xe ngay bây giờ”.

Viêm Lăng nghẹn ngào. Cô cho rằng mình ngây thơ rớt rớt, về mặt và giọng điệu làm gì có mùi gì chua. Sau khi xác định rõ điều này, cô thở ra thản nhiên. “Đưa vào đâu mà anh can thiệp vào sự do của tôi?”.

Xe đã dừng lại, Viêm Lăng nói xong liền nắm cửa, nhng về phía tay nắm, cô liền nghe tiếng “cạch”. Tên Úc Nam đã bấm nút mở cửa, khóa trái cửa xe.

Biết Tên Úc Nam khóa cửa, Viêm Lăng vẫn cố kéo tay nắm. Sau đó, cô khoanh hai tay trước ngực, làm bằng chứng. “Rất tiếc anh có ý gì không?”.

Trái ngược với thái độ của Viêm Lăng, Tên Úc Nam bình tĩnh một cách đáng sợ. “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi”.

“Anh nghĩ tôi sẽ ghen sao?”. Viêm Lăng lạnh lùng nói. “Anh thật cao mình quá!”.

L n này, T ng Úc Nam m m c i, nh ng i v i Viêm L ng, thái lúc nóng lúc l nh c a anh là m t s hành h , c nh cô l i tr thành con r i, còn anh ng trên cao i u khi n. Cô c t cao gi ng: “Mau cho tôi xu ng xe!”.

T ng Úc Nam l i n máy, phóng xe i. Anh không còn t ra nóng n y mà lái xe r t bình t nh, nh ng i u ó v n không xóa tan s b c t c c a ng i ph n ng i gh sau.

Hai ng i u im l ng, b u không khí trong xe ng t ng t vô cùng. úng lúc này, m t h i chuông i n tho i vang lên. Ti ng chuông phát ra t đi ng c a T ng Úc Nam.

Viêm L ng v n ang nhìn ra ngoài c a s , nghe ti ng chuông i n tho i, cô h i nhúu mày nh ng v n t ra th nh m i chuy n không liên quan n mình. Có i u, cô v n d ng tai nghe cu c trò chuy n c a T ng Úc Nam.

C a xe óng kín, không nghe rõ ti ng m a r i bên ngoài, Viêm L ng th m chí còn nghe th y rõ gi ng nói ng t ngào c a T T Thanh u máy bên kia: “C m n anh hôm nay ã ch b o tôi nhi u i u...”.

“L i tho i” này... Viêm L ng t ng nghe T T Thanh nói không d i m t l n.

“B , c m n b ã ch b o con nhi u i u. Th t ra con có th hi u t i sao Viêm L ng l i thù ghét con nh v y, nh ng con không b ng âu ...”.

“Châu Trình, c m n anh ã ch b o em nhi u i u. T nh , em luôn s ng trong s gièm pha c a ng i khác. M c dù tr c m t em, b n h u t ra khách sáo nh ng em bi t sau l ng, b n h g i em là “con hoang”. Ch có anh luôn i x t t và th t lòng v i em...”.

...

Viêm L ng không mu n nghe ti p. Cô nhòai ng i t i v trí lái xe, gi tay b m nút i u khi n, m khóa c a. T ng Úc Nam ang m i nghe i n tho i nên nh t th i không có ph n ng tr c hành ng c a cô.

Xe v n ch y trên ng. Th y Viêm L ng m c a, T ng Úc Nam không k p b m nút khóa c a xe mà v i vàng ném i n tho i, túm ch t tay cô, nh ng cô ã nhanh h n anh m t b c, m toang c a xe. T ng Úc Nam v i ánh ô tô vào l ng, phanh g p, xe l p t c d ng l i. Viêm L ng không xông xu ng xe ngay nh anh d oán, cô nh có m u t tr c, nhòai ng i v phía anh... gi tay rút chìa khóa ô tô r i m i xu ng xe.

M a không n ng h t nh ng ch trong ch c lát ã làm m m t ng i i b d i ng. Viêm L ng ném chìa khóa xe vào thùng rác trên v a hè r i i nhanh v phía tr c. Nh ng hôm nay cô mang giày cao gót nên dù i nhanh n m y, làm sao cô có th ch n i m t ng i àn ông cao h n mét tám. Cô nhanh chóng b anh u i k p.

“Em nên sắp xếp tính nết đi! Cứ lao xuống xe nhẩy, em không sợ chết sao?”.

Viêm Lăng nhấc cái li, mà mai anh vài câu cho bố t c nh ng ng i àn ông này không cho cô c h i m mi ng, anh kéo tay cô quay v ô tô. Lăng này Viêm Lăng không ph n kháng, ch l nh lòng nh c nh : “Tôi ã ném chìa khóa i r i, anh còn có th a tôi i àu?”.

Trong cu c s c v a r i, T ng Úc Nam t m th i lép v . ày rõ ràng là hành vi thách th c quy n uy c a anh. T ng Úc Nam t nhiên i h ng, kéo Viêm Lăng ti p t c i b trên v a hè.

Su t quăng ng, Viêm Lăng dính n c m a, t nh chu t l t, h ng ch u ánh m t ng c nhiên l n hi u k c a ng i qua l i... Cu i cùng, cô b T ng Úc Nam lôi vào m t khách s ng n ó.

T ng Úc Nam kéo Viêm Lăng i th ng n qu y l tân. Lúc này, s c m t cô t i s m. i đi n v i ôi nam n nhìn nhau nh k thù, làm gì có ai dám m c a phòng cho h !

Cô nhân viên l tân h t a m t nhìn Viêm Lăng l i quay sang T ng Úc Nam. Trông h không gì ng m t ôi tình nhân ang cãi nhau bình th ng, vì v y cô ta không dám nh n ch ng mình th c a T ng Úc Nam. Cô ta c n th n quan sát b d ng t r t n th m h i c a hai ng i r i nhìn xuống bàn tay T ng Úc Nam ang túm ch t cánh tay Viêm Lăng, c t gi ng nghi ho c: “V ti u th này... cô...”.

Viêm Lăng không giã gi a, quét ánh m t mi t th v phía T ng Úc Nam r i quay sang nói v i cô nhân viên l tân: “Tôi b anh ta lôi vào ày. Tôi không h quen bi t anh ta, xin cô hãy báo công an giúp tôi”.

T ng Úc Nam không ng Viêm Lăng l i gi chiêu này. Tuy nghe Viêm Lăng ngh báo công an nh ng th y ng i àn ông tr c m t có đi n m o i n trai, n m c sang tr ng, cô nhân viên l tân nghi ho c, không bi t nên x trí th nào. t tay lên chỉ c i n tho i bàn, cô ta phân vân h i lâu r i m i b m môi nh c ng nghe.

Viêm Lăng th y v y li n c ý nhìn T ng Úc Nam.

B t g p v m t ó c a Viêm Lăng, T ng Úc Nam ch ng nói ch ng r ng, a hai tay nâng m t cô, t m t n hôn n ng cháy lên môi cô.

Sau khi r i kh i môi cô, hai tay anh v n nguyên m t ch . Anh nhìn sâu vào áy m t cô c ly g n làm cô r i vào ho ng lo n, mãi không th nh th n.

Cô nhân viên l tân ang chu n b b m s i n tho i g i b o v l p t c d ng ng tác, nghi ho c nhìn T ng Úc Nam, cho n khi anh buông tay kh i m t Viêm Lăng, t ch ng mình th lên qu y l tân.

“T ng Úc Nam, anh...”.

Viêm Lãng chầm chậm nói hết câu liền bắt Tuấn ngước mắt nhìn: “Chàng phải đi em về nói không quen tôi? Tại sao lại biết tên tôi?”.

Lúc này, dù Viêm Lãng gì thích thì nào cũng không thể ngăn cản cô nhân viên làm thủ tục thuê phòng cho Tuấn ngước mắt nhìn.

Nếu không để người mình trở thành trò cười cho những khách đi qua đi lại trong khách sạn, Viêm Lãng đã ra tay đánh người đàn ông bá đạo này ngay tại chỗ như khách sạn. Cô cẩn thận nhìn cho đến lúc ra khỏi thang máy, thấy hành lang không có bóng người, lập tức gọi taxi tay Tuấn ngước mắt nhìn.

Người đàn ông này trông có vẻ không dùng sức nhấc gì gì cô rất chột, Viêm Lãng không thể thoát khỏi. Cô ngắm nghía vài giây rồi quyết định đi vào chân anh. Hôm nay Viêm Lãng đi giày gót nhọn, đây là một vận khí lợi hại. Cô ngắm nghía chú ý nhìn người đi.

Viêm Lãng oán, anh sẵn sàng xô ngã vì đâu, lúc đó cô có thể thoát khỏi tay anh, chui vào thang máy.

Tuấn ngước mắt nhìn người đi xuống, những người đi ra sau đó không nhìn Viêm Lãng tay người đi. Cô chầm chậm làm gì thì Tuấn ngước mắt nhìn người đi xuống rồi ôm ngang eo, vác ngang người cô.

Hành lang không có bóng người, Viêm Lãng thả tay vùng vẫy như Tuấn ngước mắt nhìn nhìn vác cô đi vào phòng. Sau đó, anh ném cô lên giường như ném một vật vụn.

Và ngã xuống giường, Viêm Lãng lập tức ngẩng đầu, thẫn thờ nhìn. “Anh tên gì?”.

Người vác cô lên rồi bình tĩnh như không hề mệt mỏi chút sức lực, anh khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh giường, nhìn theo dõi như thể như thể người cô Viêm Lãng, không hề biết rằng người cô Viêm Lãng. Khi cô xuống giường rồi ra cửa, anh mới có phản ứng, lông mày hơi cau lại, thì thầm hai bên cạnh người cô.

Lúc này, lập tức phản ứng trên mặt Viêm Lãng đã nhòe nhoẹt, cô trở nên như người chầm chậm có chút uy lực nào. Tuấn ngước mắt nhìn giết tay lau vết chàm trên uôi mặt cô. Cô lập tức nghiêng đầu né tránh.

Ngay sau đó, cô bắt Tuấn ngước mắt nhìn bóp cằm. “Em có khó chịu như vậy không?”.

Viêm Lãng nhìn lòng đáp: “Anh muốn tôi bán thân, còn không cho phép tôi thủ tục gì sao?”.

Thái độ của Tuấn ngước mắt nhìn lập tức dịu dàng. “Đó là do tôi bị quá!”.

“Hỏi? Tuấn giám đốc Tuấn trở nên vui buồn như không thể nhìn ra ngoài cửa mà! Anh trở thành người không che giấu cảm xúc từ lúc nào vậy? Còn nói câu vậy phải không?”.

Viêm L ng vô tình ch gi u nh ng T ng Úc Nam gi ng nh b cô h i úng tr ng tâm v n . Th m chí anh còn suy ngh nghiêm túc, sau ó m m c i b t l c. “ úng v y, em ch cùng anh ta n m t b a c m thôi mà, sao t nhiên tôi ph i t c gi n?”. Anh nhìn cô ch m chú, gi ng nh nghi ho c, c ng gi ng nh i cô giúp anh gi i áp th c m c.

Tim Viêm L ng p nhanh. D i ánh nhìn c a anh, cô d ng nh tê li t. Là nh t th i kích ng, nh t th i không ch u n i hay là gì? Viêm L ng nói kh : “T ng Úc Nam...”.

Cô th ng g i th ng tên anh nh v y, nh ng giây phút này, gi ng cô không gi ng b t c l n nào, v a nh nhàng v a d u dàng, th m chí có chút kh n c u.

“Anh... anh ng b T T Thanh c p i...”.

Tr c m t T ng Úc Nam, cô là m t ng i ph n u tr , bu n c i, gi ng a tr ang ho ng h t, lo s b ng i khác c p m t món ch i yêu thích, nh ng c ng là m t ng i cô c, qu t c ng, d ng c m.

T ng Úc Nam nh t th i im l ng.

Ngoài c a s , m a m i lúc m t n ng h t. Trong phòng khách s n, hai con ng i m t i m t, m t i m t. V m t v n l nh lòng c a T ng Úc Nam... d ng nh n gi u m t tia rung ng. Cu i cùng anh a tay v phía Viêm L ng nh mu n vu t ve cô, c ng nh mu n phá v b u không khí tr m m c này, nh ng tr c khi ch m vào làn da c a cô, ngón tay anh t nhiên d ng l i trong không trung... nh không n ch m vào. Anh mâu thu n, do d , c ch thâm tình này d ng nh mang theo m t bí m t tàn nh n, mà d i ánh m t chân thành c a i ph ng, m i bí m t trong thâm tâm anh s b ph i bày.

Cu i cùng, T ng Úc Nam v n ti p t c hành ng còn dang d , ngón tay l t qua khóe mi ng Viêm L ng, vu t ve b môi p c a cô, sau ó t i chi c c m thon g n, anh nâng m t cô, nhìn sâu vào m t cô.

B i không bi t nên dùng ánh m t nào áp tr ng i àn ông tr c m t, Viêm L ng nh t th i nín th . Không giành c không áng s , không gi c m i n c c i. Trong h n hai m i n m cu c i cô u có s hi n di n c a T T Thanh ã là m t trò c i l n, v y mà khi g p ng i àn ông này, cô v n luôn y u th ...

Sau khi nói ra câu ó, Viêm L ng l p t c h i h n. Nh ng bây gi , cô t nhiên mu n phó thác cho s ph n, cô c ng nhìn vào m t anh, nh mu n nhìn xuyên qua trái tim anh.

Tr c m t cô úng là T ng Úc Nam mà cô quen bi t, nh ng l i có i u gì ó khác bi t. Cô t nhiên phát hi n, ng tr c m t cô không ph i ng i àn ông tùy ý nh th ng l , trong áy m t anh xu t hi n m t tia mâu thu n và do d .

Sau ó, T ng Úc Nam h i nghiêng ng i, g t h t trên chi c bàn bên c nh xu ng t, cánh tay còn l i ôm eo Viêm L ng, b cô ng i lên bàn.

Theo phàn nàn của cô, cô nh nh y xu ng bàn nh ng l p t c b T ng Úc Nam gi ch t hai vai.

“ Ng ng y!”. Anh nói, là gi ng ra l nh.

L n nay, Viêm L ng quy t nh ph c từng.

Cô ng i im ó, còn anh ng gi a hai chân cô. Chi c bàn h i th p nên anh có th nhìn cô t trên xu ng. Bàn tay anh đ ng l i ng c cô, ch m rãi giúp cô c i chi c áo t.

Lòng bàn tay anh nóng b ng, nóng l nh giao thoa khi n Viêm L ng b t giác rùng mình. Nh ng tay anh không đ ng lâu trên ng c cô mà nhanh chóng đ ch chuy n xu ng đ i, nh nhàng c i b nh ng ch ng ng i.

T ng Úc Nam v n không r i m t kh i Viêm L ng, hôn lên môi cô. M t bàn tay anh a vào trong váy, bàn tay còn l i vu t ve b u ng c m n c m c a cô. Cu i cùng, cô vô th c b t ra ti ng rên khe kh .

T ng Úc Nam li n gi tay che mi ng cô. Trong b u không khí t nh m ch, m i s i đây th n kinh c a cô đ ng nh u t p trung vào c ng c a anh. thay i s chú ý, Viêm L ng ôm ch t c anh, hôn anh ng u nghi n. Mi ng l i qu n quýt, h i th g p gáp.

Ánh m t T ng Úc Nam en s m.

Váy c a cô ã b vén lên cao, T ng Úc Nam gi ch t hông cô. Viêm L ng ch ng tay lên ng c anh, không rõ mình mu n ng n c n hay ang mong ch ng tác ti p theo c a anh. T ng Úc Nam nh c m t chân Viêm L ng, sát bên hông anh. Sau ó anh h i h ti n th ng vào ng i cô.

T ng Úc Nam v n thêm khát n hôn cu ng nhi t c a cô. Anh v a hôn v a iên cu ng chi m h u.

R t nhanh chóng, Viêm L ng c t n h ng m t s kích thích ch a t ng có. Cô th h n h n, chìm m trong khoái c m anh mang l i.

T ng Úc Nam không ng ng chuy n ng, th duy nh t b t ng là ánh m t kiên ng c a anh. Anh nhìn ch m chú ng i ph n có g ng m t ng, ôi m t mê man.

H i th n ng n và ti ng mi ng l i qu n quýt không ng ng vang lên bên tai hai ng i. Viêm L ng b anh hôn n m c u l i tê đ i, toàn thân nh mu n tan ch y. Trong lúc ý lo n tình mê, Viêm L ng không có c m giác anh ã b cô, r i kh i chi c bàn c ng l nh n v i chi c gi ng m m m i.

Khi l ng Viêm L ng v a ch m xu ng gi ng, anh h i rút ra.

Ng i cô m m nh n n m trên gi ng, còn anh ng c nh ó. Anh nh c hai chân cô, cúi xu ng nhìn cô.

Viêm Lưng bỗng hoan lạc như chìm, thần trí đã trôi dạt phôi pha nào. Cô mỉm cười, lòng phần nào giằng co như che giấu bản thân. Tiếng Úc Nam lí nhí kéo tay cô, ngón tay nhanh hơn.

Viêm Lưng cố gắng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh, muốn né tránh ánh mắt của anh, ánh mắt ấy khi nhìn cô không như nhìn người lạ phần nào bối rối. Anh nhìn hai chân cô lên cao, cố tình dùng ngón tay khiêu khích cánh hoa của cô.

Viêm Lưng phẫn nộ nắm lấy tay áo anh, toàn thân như có lửa, ư ốc trợn nhìn anh.

Trong khi anh đứng nhìn hành động của cô, ga-tri-giêng đã tắt. Tiếng Úc Nam ôm cô sang phía giường bên kia. Viêm Lưng cảm thấy anh ra khỏi giường cô như cảm giác có thể mất theo dõi như thể anh đang rời xa cô. Cô không còn chút sức lực nào để đứng dậy, hai đùi như cảm giác vô cùng.

Ánh mắt anh utoi như êm ái, chỉ có hơi thở và ngón tay là kích thích. Hai chân Viêm Lưng cuộn lấy thắt lưng anh. Cô nghe rõ tiếng trái tim đập thành tiếng mà không biết là của ai, chỉ biết làn da, xương cốt, thậm chí máu trong người cô ư ố bấn loạn tấc tấc.

Viêm Lưng vô thức dính chặt vào ngực anh. Cảm nhận được phần ngực của cô, Tiếng Úc Nam cười khì, cười vào mắt cô. “Em không chịu à?”.

Cô chỉ có thể trợn mắt nhìn anh.

Tiếng Úc Nam áp lên hôn cô. Sau đó, anh bắt cô đứng dậy. Viêm Lưng đứng trên đùi anh, hai chân vẫn quặp chặt thắt lưng anh. Anh càng tiến sâu, hai cánh tay hòa vào làm một.

Đến giây phút của anh, Viêm Lưng bắt đầu cảm thấy như chìm. Trong lúc Tiếng Úc Nam cảm nhận nỗi sâu thẳm trong ngực cô không ngừng co rút, nghe tiếng rên rỉ mê người của cô, cuối cùng anh cảm thấy tiến vào nỗi sâu thẳm, gửi gắm phần thân, gác hai chân lên đùi anh.

Ghi chú:

1. Thành ngữ “thêu hoa trên gấm”: ý chỉ việc làm thối tha.
2. Estée Lauder và Shiseido là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Mỹ và Nhật Bản.
3. Ông S : thành viên hội đồng quản trị.
4. Sát nhập lên cao: nguyên văn là “thần hồn quán nhập”, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để.
5. Thiên thai thiên hạ duy ngã độc tôn: là thuyết trong Phật giáo, có nghĩa là: Trên trời, dưới đất chỉ mình ta mà thôi.